

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martyiny Borovcové a soudců Mgr. Tomáše Liskovského a JUDr. Romany Novákové ve věci

žalobkyně: **Auditas S.A.**, reg. v obchodním rejstříku v Belize pod reg. č. 56366
sídlem Belize 35A Regent Street, Jasmine Court Belize City
doručovací adresa: Auditas S.A., 1, rue Goethe, L- 1637 Luxembourg
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Schejbalem
sídlem Praha 1, Na Poříčí 19,

proti
žalovanému: **město Harrachov**, IČ 002 75 697
sídlem centrum 150, Harrachov
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jindřichem Hrochem
sídlem Praha 4, Bohuslava ze Švamberka 1284/12,

o zaplacení 7.000.000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 8. 12. 2017, č. j. 3 C 104/2015-523,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** v napadeném výroku I v části o zaplacení úroku z prodlení 7,75 % ročně z částky 7.000.000 Kč od 3. 5. 2011 do 11. 5. 2011 **mění** tak, že žaloba **se zamítá**.

Ve zbylé části výroku I a výroku II **se** rozsudek okresního soudu **potvrzuje**.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce náklady odvolacího řízení ve výši 248.682 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud rozsudkem popsáním v záhlaví tohoto rozhodnutí pod výrokem I uložil žalovanému zaplatit žalobkyni 7.000.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,70 % ročně z částky 7.000.000 Kč od 3. 5. 2011 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Pod výrokem II rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Žaloba se opírala o tvrzení, že právní předchůdce žalobkyně uzavřel s žalovaným smlouvu o poskytování právní pomoci. Jejím předmětem byl závazek Mgr. Vašíčka, že podá jménem žalovaného dovolání a návrh na odklad vykonatelnosti ve stanovené lhůtě proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 24. 3. 2010 č. j. 9Cmo 489/2008-2003, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 42Cm 23/2006-728 a kterým bylo žalovanému uloženo zaplatit 16.799.909 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 25 % ročně od 1. 4. 1994 do zaplacení a náklady řízení. Pro výpočet smluvní odměny byl běh úrokového příslušenství zastaven k datu vydání rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. K dovolání Mgr. Vašíčka bylo rozhodnutí Vrchního soudu v Praze zrušeno, čímž byl jeho sjednaný závazek splněn a v takovém případě bylo dohodnuto, že bude Mgr. Vašíčkovi zaplacena odměna ve výši 10 % z vykonatelného závazku, což činilo 8.487.357 Kč a 20% DPH ve výši 1.697,40 Kč, celkem 10.184.828,40 Kč. Mgr. Vašíček si tuto odměnu vyúčtoval fakturou se splatností do 2. 5. 2011. Žalovaný z ní uhradil pouze částku 3.184.828,40 Kč s příslibem dalšího plnění, k němuž již ale nedošlo, přestože částečným plněním svůj závazek ve smyslu obchodního zákoníku uznal. Podle žalobkyně byla dohoda srozumitelná, nikdo ze zastupitelů nic o nesrozumitelnosti v průběhu jednání o smlouvě takového neuváděl, sám žalovaný ještě poté, co mu byla odměna Mgr. Vašíčkem vyúčtována, aktivně sháněl prostředky na její úhradu. Tvrzení žalovaného, že výše odměny je v rozporu s dobrými mravy a je také v rozporu s Etickým kodexem advokáta není pravdou, neboť ten připouští odměnu až do výše 25 % z podílu na výsledku věci, navíc v případě neúspěchu by Mgr. Vašíček neobdržel žádnou odměnu. Mgr. Vašíček následně uzavřel s žalobkyní dne 11. 10. 2011 smlouvu o postoupení pohledávky za žalovaným. Mgr. Vašíček sdělil žalovanému, že došlo k postoupení pohledávky. Žalobkyně doručila žalovanému 14. 11. 2011 výzvu k úhradě zbývajících částí postoupené pohledávky do 30. 11. 2011, na což žalovaný reagoval tím, že nemá dostatečné prostředky na úhradu dluhu, protože žalovaný dosud dluh neuhradil, požaduje z dlužné částky i úrok z prodlení v zákonné výši. K tvrzení žalovaného, že žalobkyně není aktivně legitimována k podání žaloby, poukázala na to, že oznámí-li věřitel dlužníku postoupení pohledávky, nemá dlužník s výjimkou věcí uvedených v § 525 o.z. k dispozici námitku neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky a ani jeho námitka o nesprávném označení osoby ve smlouvě o postoupení nemůže obstát, neboť tato nezpůsobuje neplatnost smlouvy, lze-li výkladem zjistit, kdo byl účastníkem smlouvy, otázka identifikace osoby, na níž byla pohledávka převedena je věcí tvrzení žalobkyně, Mgr. Vašíčka a popř. společnosti Auditas registrované v Lucembursku a mezi těmito osobami panuje shoda, že pohledávka byla postoupena společnosti se sídlem v Belize.
3. Žalovaný namítal zejména nedostatek aktivní legitimace žalobkyně, i to, že Mgr. Schejbalovi nebyla řádně udělena plná moc, která by jej opravňovala k uzavření smlouvy o postoupení pohledávky. V dokumentech je totiž jako věřitel označena společnost Auditas S.A. se sídlem 1, rue Goethe, L-1637 Luxembourg, jak vyplývá ze smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené mezi Mgr. Vašíčkem jako postupitelem a žalobkyní jako postupníkem s plnou mocí udělenou Mgr. Schejbalovi z 12. 8. 2011, vyplývá, že vlastníkem pohledávky je společnost Auditas S. A. se sídlem 78 route de Thonville, L-2610 Luxembourg (dříve 1 rue Goethe) a nikoli společnost Auditas S. A. se sídlem v Belize, jak posléze začala žalobkyně v průběhu řízení tvrdit, a proto aktivně oprávněným k podání této žaloby by byla pouze společnost Auditas S. A. se sídlem 78 route de Thonville, L-2610 Luxembourg. Jestliže je předmětem

sporu vůči tvrzenému postupníkovi splnění závazku a k němu nedošlo, je třeba zkoumat aktivní legitimaci k vymáhání pohledávky a je třeba řešit i otázku platnosti smlouvy o postoupení, protože je-li smlouva o postoupení neplatnou, nemůže dojít ke změně v osobě věřitele a v takovém případě je okresní soud povinen zkoumat platnost smlouvy o postoupení pohledávky. Pokud by byla žalovanému uložena povinnost uhradit pohledávku žalobkyni se sídlem v Belize, mohlo by totiž dojít k situaci, kdy by se skutečný vlastník pohledávky, tj. společnost Auditas S.A. se sídlem v Luxemburku, mohl po žalovaném požadovat plnění podruhé. Dále namítal, že výše odměny vyúčtována Mgr. Vašíčkem je nemravná, neodpovídá povaze a složitosti věci, je nepřiměřená a byla sjednána nepoctivým jednáním Mgr. Vašíčka. Jak tehdejší starosta, tak ostatní zastupitelé nevěděli, jakou částku měl žalovaný na základě rozsudku vrchního soudu platit, na zastupitelstvu 21. 4. 2010 nebyla žádná informace o tom podána a sama smlouva o právní pomoci je konstruována velmi složitě, že laik bez právní pomoci nebyl schopen jí porozumět a provést výpočet, jaká by odměna Mgr. Vašíčka měla být, zastupitelstvo proto nemohlo smlouvu řádně schválit. Mgr. Vašíček měl s žalovaným sjednanou generální Smlouvu o poskytování právní pomoci z 14. 11. 2008, nebyl proto důvod, aby byla mezi ním a žalovaným sjednávána nová smlouva o poskytování právní pomoci, navíc v této smlouvě byla sjednána odměna, která svou výší přesahuje limit uvedený v § 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, o čemž Mgr. Vašíček nepoučil žalovaného, tak jak bylo jeho povinností.

- Okresní soud k otázce namítaného nedostatku aktivní věcné legitimace uvedl, že dne 23. 5. 2012 byla zapsána do obchodního rejstříku společnost EKOFIDAS engineerin spol. s r.o. (pod IČ 243 07 084), kdy jednatelem společnosti byl od 2. 8. 2012 JUDr. Vojtěch Slówik a Tomáš Postl, a každý z nich byl oprávněn zastupovat společnost samostatně. Na základě smlouvy o převodu obchodního podílu z 13. 5. 2013, kterou za společnost EKOFIDAS engineerin spol. s r.o. jako převodce zastupoval jednatel JUDr. Vojtěch Slowik a za společnost Auditas S.A. coby nabyvatele jednal Michal Whittman, byla jako jediný společník EKOFIDAS engineerin spol. s r.o. zapsána společnost Auditas S.A. se sídlem Belize City, Withifield Tower, Third floor, Coney Drive, 4792 Belize, reg. č. I.B. C. no. 5636. Dne 14. 11. 2006 společnost Morgan&Morgan trust Corporation Belize Ltd. (za ní podepsána Esther N. Aguet), která jako jediná osoba podepsala zakládací listinu a stanovy společnosti Auditas S.A., vyhotovila zakládací listinu a jmenovala první členy představenstva Auditas S.A., a to Esther N. Aguet a Denise Lopez. Z plné moci z téhož dne tj. 14. 11. 2006 podepsané Esther N. Aguet bylo zjištěno, že společnost Auditas S.A. je organizovaná podle zákonů Belize a dále v ní uvedla, že řádně jmenovanými členy představenstva jsou Roman Marcinowski, belgický státní příslušník, Xavier Marcinowski, belgický státní příslušník, Michal Whittmann, soukromý zaměstnanec, bytem v Lucemburském velkovévodství, kteří jsou pravými a zákonnými zmocněnci Auditas S.A. a jsou oprávněni činit úkony v plné moci uvedené s právem dvou podpisů kteréhokoliv z nich. Na důkaz toho členka představenstva Esher N. Aguet dala tuto plnou moc opatřit razítkem a podepsala ji. Dne 14. 11. 2006 se konala první schůze této společnosti, jak bylo doloženo zápisem z první schůze představenstva za účasti předsedkyně Esther N. Aguet a tajemníka Denise Lopez a zápisem z téhož dne bylo prokázáno, že bylo rozhodnuto resp. schváleno, že budou vydány akcie na majitele. Žalobkyně předložila i potvrzení o zápisu žalobkyně do obchodního rejstříku Belize podepsané zástupcem vedoucího rejstříku mezinárodních obchodních společností s tím, že společnost byla zapsána 14. 11. 2006. Zápisem z mimořádné schůze z 12. 7. 2010 společností Auditas S.A. bylo prokázáno, že Esther N. Aguet rezignovala a na její místo byla schválena Dany Waight. Dne 30. 3. 2009 potvrdila společnost Morgan&Morgan trust Corporation Belize Ltd. existenci žalobkyně, znovu pak toto učinila 22. 5. 2015 a naposledy ještě vydala toto potvrzení 4. 4. 2017, v kterém zároveň potvrdila, že společnost platně vydala plnou moc s individuálním podpisovým právem ve prospěch Michala Wittmanna se sídlem 79, Route de Thionville, L-2610 Luxembourg a že tato plná moc v jeho prospěch byla vydána podle

zákonů Belize a je k tomuto dni platná. Společnost Morgan&Morgan trust Corporation Belize Limited dne 9. 7. 2013 potvrdila, že je pověřencem této společnosti a že mají v úschově akciové certifikáty akcií na majitele vydané touto společností. Žalovaný dále předložil výpis z obchodního rejstříku v Lucembursku Auditas S.A. obchodního názvu AeroSkyLux (ASL), a.s., se sídlem 1. rue de Holtz, L-8826 Perlé, orgánem společnosti byla správní rada, jejímiž členy je Jean-Luc Soullier, Max Garans, Xavier Marcinowski, Michael Wittmann a Roman Marcinowski, společnost je zavázána podpisem dvou správců, pro běžné jednání je společnost zavázána buď společným podpisem dvou správců, nebo individuálním podpisem osoby, jež byla pověřena radou - Jean-Luc Soulier. Ze zvláštní plné moci z 10. 8. 2011 vyhotovené v Lucemburku bylo zjištěno, že Roman Marcinowski, jako zmocněnec společnosti Auditas S.A., pro bydliště pro firemní účely 1. rue Holz, L-8826 Perlé, Lucemburské vévodství, jmenoval a ustanovil Marca Schintgena s bydlištěm v Lucemburku svým řádným a zákonným zástupcem a pověřencem s plnou pravomocí substituce, aby činil všechny úkony a podepisoval všechny dokumenty na jeho jméno a místo něj, s plnými pravomocemi, které by níže podepsaný měl, pokud by byl osobně přítomen a to tak, že zmocněnec má samostatné podpisové právo. Listina byla podepsána R. Marcinowskim. K této listině se žalobkyně vyjádřila tak, že společnost Auditas S. A. se sídlem v Belize jedná prostřednictvím svého správce Auditas S.A. v Lucembursku, obě společnosti jsou s daným sporem seznámeny. Právní zástupce žalobkyně předložil plnou moc k zastupování, udělenou mu žalobkyní - Marcem Schintgenem a Michalem Wittmannem s podpisy obou zmocnitelů, datovanou 12. 8. 2011. Je pravdou, že žalobkyně se v podané žalobě označila nepřesně, neboť uvedla jako sídlo společnosti 1. rue Goethe, L-1637 Luxembourg, právně zastoupená Mgr. Schejbalem. Na výzvu okresního soudu však tuto vadu odstranila, když posléze doplnila a doložila potřebnými listinami, že se jedná o společnost Auditas S.A., jejíž sídlo je v Belize, která byla založena podle zákonů státu Belize, byla a je také v jeho obchodním rejstříku zapsána. Pokud jde o námitku žalovaného, že žalobkyně se sídlem v Belize není osobou aktivně legitimovanou k podání žaloby, neboť by k tomu byla oprávněna pouze jím uváděná společnost Auditas S.A. se sídlem v Luxemburku, k této se žalobkyně vyjádřila tak, že jde o společnost, jejímž je správcem a tato společnost je také se sporem seznámena. Okresní soud námitku žalovaného ohledně nedostatku aktivní legitimace neshledal důvodnou, žalobkyně nejen že doložila, že existuje a že vznikla řádným způsobem odpovídajícím zákonům zemi původu, a že se jedná o společnost v Belize. Toto plyne i ze smlouvy o postoupení, v níž u označení názvu je v závorce Belize, která jednala prostřednictvím osob se sídlem v Luxemburku. Koneckonců, že žalovaný neměl pochybnosti o tom, o jakou společnost se jedná a že jde o společnost se sídlem v Belize, je zřejmé i ze samotných jeho kroků předcházejících tomuto řízení, kdy ji takto označoval i v podáních směřovaných např. k ÚHOZ a nakonec je tato skutečnost podporována i výpovědí svědka Krejčího. Okresní soud proto uzavřel, že žalobkyně je v žalobě dostatečně přesně identifikována. Na tomto závěru nic nemění ani listiny předložené žalovaným, a to výpis z obchodního rejstříku týkající se společnosti EKOFIDAS engineerin spol. s r.o. ani výpis z obchodního a firemního rejstříku Lucemburska ohledně společnosti Auditas A.S., z něhož bylo zjištěno, že členem správní rady a jednatelem byli mimo jiné Xavier Marcinowski a Michal Wittmann, naopak tato skutečnost spíše potvrzuje vyjádření žalobkyně, že se jedná o jeho administrátora.

5. K otázce vytykanému nedostatku zmocnění Mgr. Schejbala a jejich datace okresní soud uvedl, že žalobkyně předložila plnou moc, kterou byl mimo jiné zmocněn jmenovaný, aby žalobkyni zastupoval ve všech právních věcech a vykonával za ni právní úkony, podával návrhy, dále mu byla udělena pro veškeré právní úkony práva občanského, obchodního, správního, trestního řádu, trestního zákona a dalších právních předpisů. Jde o tzv. generální plnou moc. Zmocněn k jednání byl Marcem Schintgenem (který byl zmocněn R. Marcinowskim, aby za něj jednal) a dále Michalem Wittmannem, tato plná moc také

obsahuje jejich podpisy. Pokud žalovaný namítal neodpovídající datum, kdy měla být podepsána, je nutno k této námitce uvést, že náš právní řád neupravuje formu plné moci a již zejména nepožaduje a nepožadoval, aby tato byla udělena písemně (§ 31 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb.). Dále je třeba k této problematice připomenout ust. § 33 obch. zák., nevyslovil-li zmocnitel nesouhlas s jednajícími, má se za to, že s jeho jednáním souhlasí. Obdobně i § 15 obch. zák., když dle názoru okresního soudu není ani žalovaný tyto námitky oprávněn vznášet. Za těchto okolností proto okresní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

6. Žalovaný zpochybňoval i smlouvu o poskytování právní pomoci uzavřenou mezi Mgr. Vašíčkem a žalovaným i samotnou existenci pohledávky, když v této souvislosti namítal, že smlouva je neurčitá, byla uzavřena v omylu, bez výběrového řízení, výše odměny je nepřiměřená a v rozporu se zákonem. K tomu okresní soud uvedl, že na danou smlouvu je třeba vzhledem k době jejího vzniku podle ust. § 3028/3 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. aplikovat obch. zák. popřípadě občanský zákoník č. 40/1964 Sb. (dále jen obč. zák.). Ačkoliv obsah smlouvy o poskytování právní pomoci se řídil, jak vyplývá z jejího čl. V. obch. zákoníkem a její určitost a srozumitelnost je třeba posoudit podle § 37 odst. 1 obč. zák., neboť obch. zák. tuto úpravu postrádá. Neplatnost právního úkonu spočívajícího v uzavření smlouvy podepsané starostou obce, spatřuje žalovaný v tom, že zastupitelům nebyla při zasedání dne 21. 4. 2010 smlouva předložena v úplném znění, zastupitelé tedy odhlasovali něco, co jim nebylo plně známo, neboť předložený návrh na tomto zastupitelstvu neobsahoval specifikaci výroků krajského a vrchního soudu a tedy ani způsob výpočtu odměny. Jak bylo ze zápisu z toho zasedání zjištěno, zastupitelé byli seznámeni s historií kauzy a textem smlouvy. Smlouva byla schválena všemi přítomnými hlasy, žádný ze zastupitelů nejenže se nezdržel hlasování a ani nebyl proti smlouvě, ale ani nikdo ze zastupitelů k této smlouvě nevznesl na tomto zasedání žádný dotaz, nežádal si její vysvětlení. Výpověďmi všech svědků k této otázce bylo prokázáno, že ještě před tím než došlo ke konání zasedání 21. 4. 2010, proběhla tzv. rozšířená rada, což byl tehdy obvyklý postup, kdy se zastupitelé nejprve sešli neveřejně, kde různé otázky ještě před oficiálním veřejným zasedáním předem projednali. Mezi řešení některých věcí patřilo i projednání předmětné smlouvy a odměny. Problematiku sporu a současný výsledek a možný další postup jim vysvětloval přítomný Mgr. Vašíček, který odpovídal na dotazy zastupitelů, jednalo se tam i o jeho odměně. Výpověďmi svědka Ploce, Rýdla a Krejčího bylo prokázáno, že v této době bylo obecně v Harrachově (a nejen tam) známo, že město bylo odsouzeno k placení částky okolo 90.000.000 Kč, tyto informace proběhly i v tisku. Výpovědí svědka Vašíčka bylo prokázáno, že zastupitelům vysvětloval, že pracuje za podílovou odměnu z částky, která je předmětem řízení, kterou dostane jen v případě úspěchu ve věci a že žádá vzhledem k náročnosti věci 10 %. Svědkové Krejčí, Rýdl a Ploc potvrdili, že bylo známo, že odměna má být vypočítána z částky okolo 90.000.000 Kč. Pokud jde o výpověď svědka Tondra, že se domníval, že odměna bude počítána pouze z 16.000.000 Kč, okresní soud nepovažoval tuto výpověď za věrohodnou, protože se svědek účastnil neveřejného jednání, kde, jak bylo prokázáno, se o věci jednalo, svědkem Krejčím bylo prokázáno, že on sám poukazyval na to, že je rozdíl, bude-li žalovaný platit 100.000.000 Kč J. F. Brokers, nebo odměnu ve výši 10.000.000 Kč, výpovědí všech slyšených svědků bylo prokázáno, že zde byla věc řešena, padaly dotazy. Pokud tedy tento svědek dnes tvrdí, že byl uveden v omyl, těžko tomu lze uvěřit, a těžko lze jako jeho případnou omluvu chápat to, že jak vypověděl, že čte-li ještě dnes smlouvu, ztrácí se v ní. Nic mu totiž nebránilo, aby pokud by ji skutečně nepochopil, aby si ji dal podrobně vysvětlit, podobně jako učinili někteří další zastupitelé, kteří se o smlouvě radili se svými známými právníky a popřípadě, pokud skutečně smlouvě nerozuměl, neměl pro ni hlasovat, mohl hlasovat proti ní, či se zdržet hlasování, on nic takového, jak bylo prokázáno zápisy, neučinil. Omluvou mu nemůže být ani to, že údajně jim bylo doporučeno, aby se na veřejném zasedání na nic neptali, neboť k tomu jej nemohl

nikdo nutit a také tak nečinil. Co se týká výpovědi svědka Jakubce, i ten popsal, že další postup a návrh smlouvy s Mgr. Vašíčkem byl nejprve projednán předem. Ve smlouvě částka uvedena nebyla, ale všichni věděli, že v řízení jde o 90.000.000 - 100.000.000 Kč, ve smlouvě bylo uvedeno, že Mgr. Vašíček má dostat 10 % z 16.000.000 Kč a příslušenství, on se domníval, že odměna bude 10 % z částky 16.000.000 Kč. Dále uvedl, že se domnívá, že to nikdo neuměl vypočítat, což je v rozporu s výpovědí např. svědka Krejčího a Rýdla. Jeho výpověď trpěla i dalším rozporem, když nejprve uvedl, že smlouvu konzultoval se známou právníčkou, která jej upozorňovala na nutnost výběrového řízení, ale vzápětí popřel, že by se snad o smlouvě radil. Oba tito svědci Tondr a Jakubec vypověděli, že jim bylo doporučeno, aby se na veřejném zasedání na nic neptali, tato jejich výpověď nebyla výpovědí dalších svědků potvrzena, ale i kdyby tomu tak skutečně bylo, bylo jejich povinností jako zastupitelů, aby hlasovali podle své vůle a ne na doporučení někoho třetího, protože takové jednání je v rozporu s jejich povinností coby zastupitelů a navíc je naprosto zřejmé, že hlasovali zcela dobrovolně, nebyli pod žádným nátlakem či že by jednali pod nějakými výhrůzkami. I v případě, že by některý ze zastupitelů nebyl po stránce matematické schopen si spočítat, o jakou výši odměny se jedná, nelze to klást k tíži druhé straně smlouvy, neboť smlouvu neuzavíral jeden ze zastupitelů, ale obec jako celek a jak bylo prokázáno, většina z nich měla dostatečnou představu o výši odměny. Nutno připomenout, že i kdyby snad někdo z nich právě z těchto důvodů se zdržel hlasování či byl proti smlouvě (což se dle zápisu nestalo) byl by povinen podrobit se rozhodnutí většiny. Dále okresní soud uvedl, že je pravdou, jak z výpovědí svědků a i Mgr. Vašíčka vyplynulo, že smlouva, jež jim byla na předběžném neveřejném zasedání a pravděpodobně i na veřejném zasedání předložena, neobsahovala všechny údaje. Nebylo v ní uvedeno datum a číslo jednacích rozsudků vrchního soudu, byl v ní však uveden odkaz na rozhodnutí krajského soudu s celým číslem jednacím a datem vydání tohoto rozsudku, nebylo zde však citováno v jaké části I. a II. výroku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Dále v čl. IV smlouvy nebylo uvedeno ještě datum, do kdy by měla být vyplacena Mgr. Vašíčkovi odměna v případě dosažení dílčího a hlavního cíle smlouvy a posléze v čl. VI. nebylo uvedeno, kdy zastupitelstvo smlouvu schválilo a na základě jakého usnesení. Je pochopitelné, že pokud jde o čl. VI., těžko bylo možno v návrhu uvést datum, kdy byla smlouva schválena, když k tomu mělo teprve dojít, totéž pod jakým číslem jednacím se tak má stát. Tato skutečnost nečiní smlouvu neurčitou, protože je nepochybné, že se jednalo o údaj, který mohl být doplněn teprve tehdy, dojde-li ke schválení smlouvy. Pokud jde o to, že v čl. I. smlouvy nejsou přesně citovány výroky I. a II. rozhodnutí vrchního soudu, ani v tom okresní soud nespatořoval takovou neurčitost, aby způsobila neplatnost smlouvy. To, že v návrhu smlouvy nebyl odcitován výrok I a II. rozhodnutí vrchního soudu, nečiní dle názoru okresního soudu smlouvu neurčitou, stejně tak neuvedení lhůty, do kdy bude nutno odměnu nutno uhradit, bude-li splněn dohodnutý cíl smlouvy. Je nutno si uvědomit, že se jednalo jen o návrh, avšak zastupitelům města bylo známo, k jakému plnění bylo město odsouzeno, to nikdo ze slyšených svědků nečinil sporným, nikdo z nich nepopíral, že by snad celková výše dluhu, kterou podle rozsudku krajského a vrchního soudu mělo město platit J. F. Brokers, jim nebyla známa. Nepřímo o tom, že tato problematika byla skutečně obecně v obci známa, svědčí i obsah článku ze 17. 7. 2011 uveřejněný na webových stránkách, který předložila žalobkyně. Nedostatek citace těchto výroků proto nemohla zapříčinit neurčitost návrhu smlouvy. Stejně tak nelze považovat smlouvu za nesrozumitelnou jen proto, že některý ze zastupitelů text I. článku plně nechápal, jak uvedl svědek Tondr, když mu byla smlouva v plném znění předložena. Žalovaný na jednu stranu tvrdí neurčitost smlouvy, protože nebyl předložený návrh plně vyplněn a na druhou stranu to, že smlouva byla koncipována tak složitě, že jí laik nemohl porozumět. Dle přesvědčení okresního soudu komplikovaný je v podstatě pouze onen článek I. konečného znění smlouvy, kde jsou citovány příslušné výroky vrchního soudu, to však je důsledek toho, že samotné tyto byly takto uvedeny v rozhodnutí vrchního soudu, to však nelze klást k tíži

Mgr. Vašíčkovi. Navíc jak bylo prokázáno, o výsledku sporu a o samotném obsahu smlouvy se ještě před jejím schvalováním jednalo. Ve smlouvě jsou dostatečně určité vymezeny oba cíle smlouvy. Vůle uzavřít s Mgr. Vašíčkem Smlouvu o poskytování právní pomoci byla dostatečně srozumitelným způsobem žalovaným projevena v usnesení obecního zastupitelstva z 21. 4. 2010, tímto usnesením byl jasně definován záměr obce uzavřít tuto smlouvu. Za nevýznamné ve všech těchto souvislostech považoval proto okresní soud současné tvrzení žalovaného, že při tomto jednání byl předložen pouze návrh obce. Jestliže na základě takto jednoznačně projevené vůle pak starosta podepsal smlouvu, kde již byly doplněny i původně chybějící údaje jako spisová značka rozsudku a citace některých výroků a další výše uvedené údaje, těžko lze dnes tvrdit, že obec tuto vůli neměla, protože vůle je třeba posuzovat podle okamžiku, kdy byla projevena (otázkou projevu vůle se zabýval Nejvyšší soud např. ve svém rozhodnutí 28Cdo 1067/2004). Okresní soud proto uzavřel, že Smlouva o poskytnutí právní pomoci obsahuje dostatečně určení toho, kdo ji činí, je z ní patrné co je jejím předmětem, je v ní dostatečně vymezeno, kdy vzniká nárok na vyplacení odměny, má tedy esenciální náležitosti smlouvy, a neshledal, že by smlouva byla z důvodu uvedených v § 37 obč. zák. neplatnou.

7. Žalovaný namítal neplatnost této smlouvy, protože ji žalovaný uzavřel v omylu. Citované ust. § 49a (viz odst. 41) se chápe jako speciální vada vůle ve vztahu k § 37 obč. zák. Žalovaný je obcí, tedy osobou, která rozhodovala na základě shody všech zastupitelů, které o daném úkonu rozhodovali. Výpovědi svědků Rýdla, Krejčího a Ploce bylo jednoznačně prokázáno, že věděli, o čem rozhodují, věděli, jaké bylo rozhodnutí krajského a vrchního soudu, o jakou částku, byť ne možná naprosto přesně vyčíslenou se jedná, měli v dané fázi řízení dostatečně reálnou představu o její výši, i z výpovědi svědka Jakubce bylo zjištěno, že věděl o výši dlužné částky a o tom, že Mgr. Vašíček by měl při úspěchu ve věci dostat 10 % z 16.000.000 Kč a příslušenstvím. Jestliže dnes svědek Tondr tvrdí, že měl za to, že odměna bude počítána pouze z 16.000.000 Kč, nepovažoval okresní soud tuto jeho výpověď z důvodu popsaných výše za věrohodnou, ale i kdyby tomu tak skutečně bylo, je opět nutno poukázat na to, že žalovaný rozhodoval jako celek a ne pouze jako každá osoba samostatně. Žalovaný jako celek všemi přítomnými hlasy odhlasoval uzavření smlouvy o poskytování právní pomoci, na výsledku hlasování nemůže nic změnit ani to, zda svědek Jakubec se mylně domníval, že odměna bude vyplacena až po úplném skončení věci v řízení s J. F. Brokers. Okresní soud proto nepovažoval za nutné provádět výslech tohoto svědka k otázce, zda by pro tuto smlouvu hlasoval, kdyby byl býval věděl, že se nejedná o odměnu ještě před úplným uzavřením sporu, neboť i kdyby (necháme-li stranou formulaci této otázky) tomu tak bylo, většina hlasů pro smlouvu hlasovala bez této výhrady. Nelze proto dovodit, že obec coby veřejnoprávní korporace jednala v omylu, když jednala na základě projevené vůle prostřednictvím odhlasované vůle všech svých zastupitelů. Proto i tuto otázku okresní soud uzavřel tak, že žalovaný nejednal v omylu.
8. Další z námitek žalovaného bylo uzavření smlouvy v rozporu se zákonem. Je nepochybné, že žalovaný, jak i konstatoval ÚOHS ve svých rozhodnutích, porušil tehdy platný zákon č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, když uzavřel s Mgr. Vašíčkem smlouvu bez výběrového řízení a neumožnil tak dalším potencionálním zájemcům se veřejné soutěže účastnit. Na druhou stranu to, že měl žalovaný povinnost vypsát veřejnou soutěž, vyplynulo vlastně až z výše sjednané odměny při uzavírání smlouvy, která dostala smlouvu do oblasti nadlimitní zakázky, kdy byl žalovaný povinen vypsát zadávací řízení. Jednalo se však o specifickou záležitost, kdy žalovaný sám byl vázán lhůtou k podání dovolání a těžko mohl za této situace dodržet lhůtu pro zadávací řízení tak, jak je upravena v § 39 zák. č. 137/2006 Sb. a provést výběr uchazečů s tím, aby tito měli dostatek prostoru se s danou věcí seznámit a kvalifikovaně žalovaného v dovolacím řízení zastupovat. Žalovaný těžko mohl dodržet lhůtu danou jak zákonem č. 137/2006 Sb., tak zák. č. 99/1963 Sb. občanského

soudního řádu. A jak také konstatoval ÚOHS není možno následky za protiprávní jednání zadavatele, tj. žalovaného, vyplývající pro něj ze zák. č. 137/2006 Sb., přenášet na jeho právního zástupce, neboť i jeho zmocnění k zastupování bylo pouze zmocnění pro běžné právní záležitosti. Pokud se žalovaný dovolává neplatnosti smlouvy pro rozpor se zákonem, nezbyvá než připomenout ust. § 267 odst. 1 obch. zák. (jestliže je neplatnost právního úkonu stanovena pouze na ochranu některého účastníka, může se této neplatnosti dovolat pouze tento účastník. To neplatí pro smlouvy uzavřené podle části druhé tohoto zákona). Smlouva o poskytování právní pomoci totiž byla podřízena obch. zák. Uzavření smlouvy podle obch. zák. umožňuje § 262 odst. 1 obch. zák. a smlouva o poskytování právní pomoci je svou podstatou smlouvou mandátní, která je také upravena v ust. § 566 a násl. obch. zák. a jedním z jejich znaků je úplatnost. Jak je z citace § 267 obch. zák. jednoznačně patrné, nemůže se neplatnosti smlouvy dovolat žalovaný, který postupoval v rozporu se zákonem, když nejednal tak jak měl, tj. že výběrové řízení pro veřejnou zakázku nezažal. Žalobkyně, resp. její právní předchůdce Mgr. Vašíček, v rozporu se zákonem totiž nejednala, neboť měla za to, že smlouva nebyla uzavřena v souladu se zák. č. 137/2006 Sb., nezodpovídala se z ní, jak také jednoznačně konstatoval ÚOHS. Okresní soud proto ani z tohoto důvodu neshledal smlouvu neplatnou. Smlouvu schválilo na svém veřejném zasedání celé zastupitelstvo a bylo prokázáno, že všem zastupitelům je dostatečně známo, co je předmětem smlouvy a její obsah.

9. Dále žalovaný namítal nepřiměřenost odměny a poukazyval na Etický kodex České advokátní komory (ČAK). Mgr. Vašíček si s žalovaným ujednal odměnu podílem na hodnotě věci a na výsledku věci. Odměna Mgr. Vašíčka měla činit 10 %, což je pod hranicí jedné poloviny odměny, která je advokátní komorou považovaná za přiměřenou. Sjednaná byla z hodnoty věci, stanovené, jak z jistiny, tak z příslušenství, jehož běh byl ukončen dnem sepsání smlouvy. Výše hodnoty věci byla všem zastupitelům v podstatě známa, všichni věděli, k jaké výši plnění byla obec v této době odsouzena. Okresní soud neshledal přesvědčení žalovaného, že se jednalo o právně jednoduchou věc. Nelze pominout, že se jednalo o spor, který byl již veden několik let, podání dovolání předcházelo několikero rozhodnutí soudů, na dané kauze se vystřídalo několik advokátních kanceláří, předmět sporu vycházel z privatizace, ke kvalifikovanému právnímu zastoupení bylo proto zajisté třeba prostudovat mnoho materiálů v poměrně krátkém časovém úseku, vytvořit si na věc právní názor, který musel být v dovolání prezentován tak, aby dovolání mělo naději na úspěch, a lze říci, že tomuto kvalitě dovolání odpovídala včetně návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodnutí. V žádném případě nelze tvrdit, že to, co Mgr. Vašíček zpracoval, vycházelo již ze závěru dřívějšího právního zástupce žalovaného Dr. Tintěry, jak se snažil naznačovat žalovaný. O kvalitě dovolání odpovídá rozhodnutí Nejvyššího soudu, který návrhu na odklad vykonatelnosti vyhověl a zároveň potvrdil i právní názor dovolatele v otázce přechodu či převodu závazků. Zastupitelé měli možnost se o smlouvě poradit s jinými advokáty, někteří z nich to také učinili. Jestliže výše odměny je v souladu s možnou výší smluvní odměny, kterou si advokát může sjednat a ve skutečnosti maximální výše zdaleka nedosahuje, lze těžko mluvit o tom, že smlouva je v rozporu s dobrými mravy. Také nelze toto poměřovat podle počtu úkonů, jestliže se jednalo o odměnu smluvní podle podílu na výsledku a ne o odměnu stanovenou jako mimosmluvní. Podle počtu úkonů nelze také hodnotit náročnost věci. Lze připustit, že se dnes některému ze současných zastupitelů celková odměna jeví vysokou, ale je nutno ji posuzovat v celém kontextu tj. s přihlédnutím k době, kdy smlouva byla uzavřena, za jaké situace, co tehdy žalovanému hrozilo, pokud by dovolání nebylo podáno či bylo odmítnuto. Tato odměna také byla sjednána tak, že Mgr. Vašíček obdrží odměnu pouze za situace, splní-li podmínky ve smlouvě sjednané a bude-li dovolání vyhověno a vysloven právní názor, který on sám prezentoval, zatímco v případě, že by rozhodnutí vrchního soudu bylo Nejvyšším soudem zrušeno pouze z procesních vad, byla by jeho odměna počítána z jiného základu. Okresní soud proto neshledal, že by výše smluvní

odměny stanovená podílem na výsledku nebyla přiměřenou nebo že by byla v rozporu s dobrými mravy.

10. Jednou z dalších námitek bylo, že nevznikl nárok na vyplacení odměny proto, že nebyly nesplněny sjednané cíle, když nebyl zrušen dovolacím soudem celý rozsudek, resp. nebylo vyhověno plně celému dovolání. Ve smlouvě byly sjednány dva cíle, prvním bylo dosažení odkladu vykonatelnosti, při splnění tohoto tzv. dílčího cíle měla být Mgr. Vašíčkovi vyplacena odměna ve výši 250.000 Kč + DPH, tohoto cíle bylo nepochybně dosaženo, odklad vykonatelnosti byl odložen usnesením Nejvyššího soudu č. j. 32 Cdo 2585/2010-898 a druhým bylo dosažení rozhodnutí dovolacím soudem a vrácení věci odvolacímu soudu (případně soudu prvního stupně) k dalšímu řízení, popř. zrušení rozhodnutí a následné postoupení věci věcně příslušnému soudu, nebo zrušení rozhodnutí se současným zastavením (věci hlavní cíl). Nárok na odměnu vznikl Mgr. Vašíčkovi ve výši 10 %, bude-li rozhodnutím Nejvyššího soudu zrušeno rozhodnutí vrchního soudu z důvodu nesprávného právního posouzení nebo z důvodu procesních vad (výše odměny se pak řídila podle toho, z jakého důvodu mělo být rozhodnuto vrchním soudem popř. i Nejvyšším soudem). Je pravdou, že část dovolání byla Nejvyšším soudem odmítnuta, avšak nikoliv v té podstatné základní věci, dovolání bylo odmítnuto, protože rozhodnutí vrchního soudu bylo napadáno v celém rozsahu, včetně opravného usnesení, bylo tak dovolatelem učiněno, jak sám uvedl, z procezení opatrnosti, protože odvolací soud v rozhodnutí odlišně vymezil práva a povinnosti jednotlivých účastníků. Nejvyšší soud ve svém rozsudku dovolání v části, jež se netýkala přímo žalovaného, odmítl. Avšak v části, která dopadala přímo na žalovaného, dovolání vyhověl, když jak uvedl, dospěl k závěru, že rozhodnutí vrchního soudu je v rozporu s ustálenou judikaturou a vyslovil jednoznačný právní závěr, že k převodu majetku i (závazků) dochází pouze smlouvou a nikoli přímo ze zákona, jak dovodil vrchní soud. Jednalo se o stejný právní názor, který uváděl Mgr. Vašíček ve svém dovolání. Nejvyšší soud zrušil rozsudek vrchního soudu v této části ve vztahu k žalovanému. Okresní soud proto dospěl k závěru, že podaným dovoláním bylo dosaženo hlavního cíle a těžko je možno dovozovat, že tohoto cíle nebylo dosaženo, bylo-li odmítnuto dovolání v té části, kterým byl napadán rozsudek týkající se jiných žalovaných. Ze smlouvy o poskytování právní pomoci je totiž naprosto jednoznačné, že se měla týkat zrušení rozsudku ve vztahu k žalovanému, nikoli ve vztahu k jiným osobám, které také v řízení s J. F. WORLD BROKERS s.r.o. vystupovaly na straně žalované. Nikde ve smlouvě pak také nebylo sjednáno, že nárok na vyplacení odměny vznikne až pravomocným rozhodnutím, jímž bude celé řízení ukončeno.
11. Okresní soud rovněž uvedl, že lichou shledal námitku, že žalovaný měl s Mgr. Vašíčkem uzavřenu smlouvu o zastoupení ze dne 14. 11. 2008, toto pak má dopad na smlouvu ze dne 3. 5. 2010. Předně je třeba říci, že neexistuje žádný právní předpis, jenž by zakazoval uzavření více smluv. Smlouvou z 14. 11. 2008 se Mgr. Vašíček zavázal jako mandatář vykonávat pro žalovaného poradenskou a konzultační činnost, včetně právního zastoupení. Svou povahou se jednalo o rámcovou smlouvu, když v samotné této smlouvě je pamatováno na to, že pro případ právního zastoupení udělí mandant mandatáři vždy zvláštní plnou moc. Tomu také odpovídá uzavření smlouvy z 3. 5. 2010 a bylo pouze na žalovaném, uzavře-li tuto smlouvu či nikoliv.
12. Okresní soud tedy shrnul, že smlouva o poskytování právní pomoci ze dne 3. 5. 2010 byla uzavřena platně, řádně odsouhlasena příslušným orgánem žalovaného, nikdo ze zastupitelů nebyl k jejímu uzavření nucen, neuzavíral ji pod žádným nátlakem, ani v omylu, výše sjednané odměny a za jakých podmínek nastane její splatnost byla zastupitelstvu známa a proto na základě této platně uzavřené smlouvy poté, co byly splněny dílčí i hlavní cíle smlouvy o poskytování právní pomoci, vznikl Mgr. Vašíčkovi nárok na zaplacení sjednané odměny, a žalovanému vznikla na základě vystavené faktury Mgr. Vašíčkem povinnost ji zaplatit. Mgr. Vašíček uzavřel písemnou formou s žalobkyní dne 11. 10. 2011 smlouvu

o postoupení své pohledávky za žalovaným. Téhož dne tuto skutečnost sdělil dopisem žalovanému. O tom, že žalovaný toto oznámení obdržel, svědčí i jeho odpověď na toto oznámení. Od tohoto oznámení byl proto žalovaný povinen plnit dlužnou částku ve výši 7.000.000 Kč žalobkyni. Žalovaný nebyl, vzhledem k tomu, že oznámení o postoupení mu bylo oznámeno postupitelem, oprávněn se nejen dožadovat prokázání této smlouvy o postoupení, ale i jakkoliv jinak ji zpochybňovat, neboť i kdyby k platnému postoupení nedošlo, nemá to pro něj žádný význam, on je tímto oznámením ze strany postupitele chráněn, protože ve vztahu mezi postupníkem a dlužníkem není platnost postoupení právně významná. To, že pohledávka existuje, bylo prokázáno. Žalobkyně také jednoznačně v tomto řízení prokázala, že se jedná o existující právnickou osobu se sídlem v Belize, jednající prostřednictvím svých zmocněných osob, povinností žalovaného proto bylo poté, co obdržel oznámení postupitele o postoupení pohledávky, začít ji splácet resp. zbývajících část dluhu doplatit žalobkyni. Žalovaný proto nemohl uplatnit námitku neplatnosti smlouvy, a došlo-li k platnému či neplatnému postoupení pohledávky, je otázkou pouze mezi postupitelem a postupníkem, není to věcí dlužníka. Kdyby žalovaný splnil svou povinnost a uhradil dlužnou částku žalobci, došlo by tím k zániku jeho pohledávky bez ohledu na to, zda smlouva o postoupení pohledávky byla postoupena platně či nikoli, otázka platnosti či neplatnosti smlouvy o postoupení je ve vztahu k dlužníkovi bez významu, ledaže by snad postoupením pohledávky došlo k zhoršení právního postavení dlužníka, nic takového však nebylo v řízení prokázáno. Žalobkyně tedy prokázala, že je ve věci aktivně legitimována. Žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni 7.000.000 Kč, a protože žalovaný tuto částku neuhradil ve lhůtě splatnosti, jak bylo jeho povinností, dostal se po uplynutí lhůty k její úhradě do prodlení. Lhůta splatnosti byla uvedena ve faktuře vystavené Mgr. Vašíčkem a končila dnem 2. 5. 2011, do prodlení se tak žalovaný dostal poprvé dnem 3. 5. 2011. Ve smlouvě konkrétní výše úroku z prodlení nebyla stanovena, proto se jeho výše bude řídit ust. § 517 obč. zák. a potažmo nař. vl. č. 142/1994 Sb. Úrok z prodlení v dané době činil 7,75 %.

13. O náhradě nákladů řízení okresní soud rozhodl podle poměru úspěchu a neúspěchu účastníků řízení (§ 142 odst. 1, 2 o. s. ř.). Žalobkyně podala 2. 5. 2014 žalobu, kterou se domáhala, aby bylo žalovanému uloženo zaplatit mu částku 7.000.000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení a dále smluvní pokutu ve výši 0,05 % z částky 7.000.000 Kč od 3. 5. 2011 do zaplacení. Po poučení, které jí bylo okresní soudem poskytnuto, upřesnila svou žalobu tak, že se domáhala, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit 7.000.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 3. 5. 2011 s tím, že se rozhodla smluvní pokutu již nenárokovat. O tomto jeho podání bylo rozhodnuto při jednání dne 28. 3. 2017, když v části týkající se smluvní pokuty, je toto podání svou podstatou částečným zpětvzetím žaloby a po právní stránce se jednalo o zastavení řízení podle § 96 odst. 1, 2 o. s. ř. Žalobkyně byla plně úspěšná v té části žaloby, kterou se domáhala zaplacení 7.000.000 Kč s úrokem z prodlení. Pokud jde o smluvní pokutu, tato představovala částku 7.472.500 Kč, počítáno za dobu od 3. 5. 2011 (tj. od doby, kdy žalobkyně požadovala její přiznání z částky 7.000.000 Kč) do zastavení řízení, tj. za 2135 dnů. Došlo-li k zastavení řízení pro zavinění některého z účastníků, je povinen tento hradit náklady druhé straně. Protože ke zpětvzetí žaloby žalobkyní nedošlo proto, že by žaloba o zaplacení smluvní pokuty byla vzata zpět pro chování žalovaného, ale z důvodů zavinění žalobkyně (posuzováno z procesního pohledu), proto byl v této části žaloby plně úspěšným žalovaný (§ 146 odst. 2 o. s. ř.). Poměr úspěšnosti účastníků vychází pak ve prospěch žalovaného, je však oproti žalobkyni úspěšnější pouze o 3,26 %. Za tohoto stavu poměru úspěchu účastníků dospěl okresní soud k závěru, že není na místě, přiznat komukoliv z účastníků náhradu nákladů řízení.
14. Proti rozsudku okresního soudu podal žalovaný odvolání a navrhnul, aby odvolací soud změnil rozsudek a žalobu v celém rozsahu zamítl, případně zrušil rozhodnutí a vrátil

věc okresní soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaný se především bránil věcnými i procesními námitkami:

a) Podle žalovaného se okresní soud s námitkou aktivní věcné legitimace zabýval v rozsudku zcela zmatečně, nejednoznačně, nesprávně a nedostatečně. Závěr soudu prvního stupně o aktivní věcné legitimaci žalobkyně není podložen relevantními a dostatečnými důkazy a závěr je nesprávný. Žalobkyně se v návrhu na vydání platebního rozkazu označila následovně: „Auditas S.A., 1, rue Goethe, L-1637, Luxembourg“. Na základě výzvy okresního soudu začala žalobkyně účelově tvrdit, že žalobkyní je společnost „Auditas S.A. se sídlem 35A Regent Street, Jasmine Court, Belize City, Belize“, k čemuž předkládala v průběhu řízení před okresním soudem prvního stupně důkazy. Okresní soud tedy rozhodoval o aktivní věcné legitimaci společnosti „Auditas S.A. se sídlem 35A Regent Street, Jasmine Court, Belize City, Belize“. Společnost „Auditas S.A. se sídlem 35A Regent Street, Jasmine Court, Belize City, Belize“ ale není aktivně věcně legitimována v tomto sporu. Pro žalovaného, jako dlužníka a pro určení toho, kdo je jeho věřitelem, je a byl rozhodný pouze a jen obsah oznámení o postoupení pohledávky. Oznámení postupitele dlužníkovi o tom, že došlo k postoupení pohledávky, je právní skutečností, se kterou právo pojí vznik povinnosti dlužníka plnit postupníkovi (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn.: 29 Cdo 4868/2009). V oznámení o postoupení pohledávky ze dne 11. 10. 2011 bylo uvedeno, že věřitelem je: „Auditas S.A., 1, rue Goethe, L-1637, Luxembourg“. Žalovaný řádně do spisu založil výpis z lucemburského obchodního rejstříku, který prokázal, že subjekt uvedený na oznámení o postoupení pohledávky (tj. Auditas S.A., 1, rue Goethe, L-1637, Luxembourg) vznikl dne 20. 2. 1999, a je ode dne 26. 1. 2000 do dnešního dne zapsán v obchodním rejstříku Velkovévodství lucemburského pod registračním číslem B 73699. Dále bylo zjištěno, že statutárními zástupci této společnosti jsou X. Marcinovski, M. Witmann a R. Marcinowski. Subjekt uvedený na oznámení o postoupení pohledávky je existující subjekt s právní subjektivitou, který byl ke dni podání žaloby a do dnešního dne je (s ohledem na obsah oznámení o postoupení pohledávky) věřitelem žalovaného ve vztahu k pohledávce uplatňované žalobou a je tak oprávněn podat žalobu. Skutečnost, že pohledávka byla postoupena na společnost AUDITAS S.A. se sídlem v Lucemburku, když tato je věřitelem údajné pohledávky uplatňované v tomto řízení, vyplývá rovněž z předžalobní výzvy ze dne 10. 11. 2011 podepsané Mgr. Schejbalem (viz „...oznamuji Vám, že jsem převzal právní zastoupení společnosti Auditas S.A. se sídlem 1, rue Goethe, L-1637 Luxembourg (dále jen „Klient“). Klient, coby postupník, uzavřel dne 11. října 2011 s Mgr. Tomášem Vašíčkem, advokátem...“), a rovněž z dopisu od pana Michala Witmanna ze dne 26. 2. 2016 – zaslání žalovanému po podání žaloby – (viz „jako oprávněný zástupce společnosti Auditas S.A., s registrovaným sídlem v ulici č. 78, route de Thionville, L-2610 Luxemburk (dříve 1, rue Goethe), Velkovévodství lucemburské.... Jak je Vám již známo, naše společnost zakoupila od Mgr. Tomáše Vašíčka pohledávku za městem Harrachov ve výši 7.000.000 Kč...“). Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že se jedná o dva odlišné subjekty a že pohledávku nabyt subjekt odlišný od žalobkyně, která tuto pohledávku uplatňuje v předmětném řízení. Žalobkyně (tj. společnost Auditas S.A. se sídlem 35A Regent Street, Jasmine Court, Belize City, Belize) tedy není aktivně věcně legitimována k podání této žaloby. Žalovaný dodal, že žalobkyní založené listiny do spisu nijak neprokazují, že by společnost Auditas S.A., se sídlem 35A Regent Street, Jasmine Court, Belize City, Belize byla ke dni podání žaloby existentní a měla právní osobnost (doklady jsou vyhotoveny k jinému datu). Okresní soud dovodil, že společnost AUDITAS S.A. se sídlem v Lucemburku je „správcem“ a „administrátorem“ společnosti AUDITAS S.A. se sídlem v Belize, přičemž vyšel z nijak neprokázaného tvrzení žalobkyně. Právní řád České republiky nezná pojem „správce“ a ani „administrátor“ v souvislosti se zastupováním a okresní soud prvního stupně ani tyto pojmy blíže nespécifikoval a neposoudil věc podle práva České republiky a ani podle práva státu Belize. Okresní soud prvního stupně rovněž neposuzoval platnost zmocnění s ohledem na právo státu Belize, resp. s ohledem na právo státu, podle kterého měla být udělena (např. s ohledem na možnost dalšího (pod)zmocnění bez souhlasu zmocnitele atd.). Citace judikatury uvedená

okresním soudem prvního stupně, která se týká možnosti uplatnění námitky neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky ze strany žalovaného (dlužníka), je v tomto sporu bezpředmětná. Žalovaný zásadně nenapadá neplatnost smlouvy o postoupení pohledávky, ale napadá to, že žaluje osoba odlišná od osoby, která byla jako věřitel označena v oznámení o postoupení pohledávky, a na kterou byla pohledávka postoupena. Pokud by v tomto řízení byla přesto žalovanému pravomocně uložena povinnost zaplatit uvedenou částku žalobkyni, tj. společnosti Auditas S.A., se sídlem 35A Regent Street, Jasmine Court, Belize City, Belize, pak by mohla reálně nastat situace, že by skutečný vlastník pohledávky, tj. společnost Auditas S.A, se sídlem 78 route de Thionville, L-2610 Luxemburk, požadoval uhrazení té samé pohledávky po žalovaném podruhé.

b) Žalovaný napadal i absenci řádného zmocnění právního zástupce žalobkyně pro zastupování v tomto sporu a k podpisu smlouvy o postoupení pohledávky. Podle žalovaného okresní soud svoje závěry nedostatečně zdůvodnil a nadto vyvodil závěry chybné. Žalobkyně proto není podle žalovaného v tomto sporu řádně zastoupena. Mgr. Schejbal předložil k zastupování v tomto sporu plnou moc, kterou mu udělila společnost „Auditas S.A., 1, rue Goethe, L-1637, Luxembourg“, tj. osoba odlišná od žalobkyně. Nedostatek prokázání zástupčího oprávnění Mgr. Schejbal se nepodařilo odstranit ani poté, co k tomu byl okresním soudem vyzván, žalovaný je přesvědčen, že je dán nedostatek podmínek řízení a navrhuje zastavení řízení podle ustanovení § 104 odst. 2 o. s. ř. Okresní soud měl v rámci tohoto řízení rovněž zkoumat, podle jakého práva měla být udělena plná moc pro zastupování žalobkyně v tomto řízení a rovněž pro podpis smlouvy o postoupení pohledávky. Není pravdivé tvrzení okresního soudu, že právní řád České republiky nepředepisuje, jakou formu má plná moc mít a nepožaduje, aby tato byla udělena písemně. Žalovaný je přesvědčen, že na daný případ se vztahuje ustanovení § 524 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 4 občanského zákoníku, který předepisuje písemnou formu plné moci k podpisu smlouvy o postoupení pohledávky. Nadto je na žalobkyni, aby řádnost zastoupení prokázala, a to ať už platnou plnou mocí nebo jinými důkazními prostředky, což se v tomto případě nestalo. Nebylo ani prokázáno, že Mgr. Schejbal byl oprávněn za společnost Auditas S.A. smlouvu o postoupení pohledávky uzavřít.

c) Podle žalovaného se okresní soud řádně nevypořádal ani s námitkou neplatnosti smlouvy o poskytování právní pomoci pro rozpor s § 41 odst. 2 zákona o obcích. Rovněž tak, že ani v podepsaném znění smlouvy o poskytování právní pomoci ze dne 3. 5. 2010 nebylo uvedeno znění výroků rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 6. 2008, č. j.: 42 Cm 23/2006-728, přestože ty již byly ke dni konání zastupitelstva (tj. ke dni 21. 4. 2010) známy a měla z nich být vypočtena odměna. Okresní soud dále nerespektoval judikaturu dovolacího soudu týkající se podmínek schvalování úkonů v zastupitelstvu obce, když tuto v odůvodnění rozsudku nijak nerefletoval. Aby byl právní úkon (smlouva o poskytování právní pomoci) učiněný obcí (žalovaným) platný, musí být řádně (zejména srozumitelně a určitě) schválen příslušným orgánem obce, který schválí minimálně základní (podstatné) náležitosti takového právního úkonu (viz např.: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2005, sp. zn.: 28 Cdo 1067/2004). Následně starosta musí učinit právní úkon (podepsat smlouvu) ve znění a v souladu s tím, jak jej schválil příslušný orgán obce, když nemůže dotvářet a ani pozměňovat projevenou vůli zastupitelstva. Okresní soud se s touto ustálenou judikaturou žádným způsobem nevypořádal a rozhodl v rozporu s ní. Smlouva o poskytování právní pomoci, jak byla předložena zastupitelstvu a zastupitelstvem dne 21. 4. 2010 schválena, neobsahovala podstatné náležitosti smlouvy o poskytování právní pomoci. Návrh smlouvy, který byl předložen zastupitelstvu na jeho zasedání konaném dne 21. 4. 2010 (na kterém bylo schváleno uzavření předmětné smlouvy) k odsouhlasení, neobsahoval specifikaci výroků rozsudku krajského soudu a ani rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 3. 2010, č. j.: 9 Cmo 489/2008-803 (čl. I. odst. 1 návrhu) z nichž měla být vypočtena odměna, nejzazší termín pro dosažení dílčího cíle (čl. IV. odst. 1 písm. a/ 7 návrhu), splatnost odměny (čl. IV. odst. 1 písm. b/ návrhu) a specifikaci usnesení

zastupitelstva schvalujícího smlouvu (čl. VI. odst. 4 návrhu). Zastupitelstvu byl tedy předložen návrh smlouvy o poskytování právní pomoci, který vůbec neobsahoval odměnu a ani jednoznačný způsob výpočtu odměny. Návrh, a dokonce ani samotná podepsaná smlouva o poskytování právní pomoci, neobsahují specifikaci výroků rozsudku krajského soudu, z nichž měla být odměna rovněž vypočítána. Zastupitelstvo obce nemohlo řádně a platně schválit předmětnou smlouvu o poskytování právní pomoci, a to z důvodu absence podstatné náležitosti smlouvy (odměny), z čehož vyplývá, že smlouva o poskytování právní pomoci je od počátku absolutně neplatná. Uvedené nelze „zhojit“ ani tím, jak okresní soud prvního stupně dovedl, že jednotlivým zastupitelům mělo být známo, že město Harrachov – žalovaný bylo ve sporu vedeném společností J. F. WORLD BROKERS s.r.o. „odsouzeno k zaplacení částky cca 90.000.000 Kč“. Ve sporu předně nebylo prokázáno, že zastupitelé věděli, že se odměna vypočítává z této částky a nikoli pouze z částky 16.799.909 Kč. Nelze ani souhlasit s tvrzením okresního soudu, že bylo dostatečné, že „Výše hodnoty byla všem zastupitelům v podstatě známa, všichni věděli, k jaké výši plnění byla obec v této době odsouzena.“. Ze stenozáznamu ze zasedání zastupitelstva ze dne 21. 4. 2010 naopak vyplývá, že pravděpodobně ani tehdejší starosta Ploc, přestože se účastnil vyhlášení rozsudku vrchního soudu, nevěděl, jaká částka byla okresním soudem uložena k uhrazení (viz sdělení pravděpodobně tehdejšího starosty Ploce: „Bohužel rozsudek vrchního soudu, který nemáme v písemné podobě, tak vyzněl pro mě z toho jako špatně a měli bychom se bránit. Nevím, o jakou částku by se jednalo, protože opravdu ještě písemné vyrozumění rozsudku nemáme.“). Dále je nutné uvést, že ke dni 21. 4. 2010 (tj. ke dni konání zastupitelstva žalovaného) nebyl žalovanému ani doručen rozsudek vrchního soudu, tj. zastupitelům žalovaného nebyly a ani nemohly být známy výroky daného rozsudku vrchního soudu, když z těchto výroků se rovněž odměna vypočítávala. Žalovanému není ani jasné, jak může článek ze 17. 7. 2011 prokazovat vědomost zastupitelů o výši odměny ke dni 21. 4. 2010 (tj. o více jak rok dříve). Žalovaný uvádí, že aby byl souhlas zastupitelstva platný, bylo nutné, aby zastupitelé přesně věděli o odměně, popř. o způsobu jejího výpočtu, což v daném případě splněno nebylo. Co znamená „v podstatě známa“ okresní soud nijak blíže neodůvodnil. K tvrzení, že přede dnem 21. 4. 2010 (tj. před konáním zastupitelstva), byl návrh smlouvy zastupitelům k dispozici a Mgr. Vašíček zastupitelům odpovídal na dotazy, žalovaný uvádí, že konání a průběh tzv. rozšířené rady jsou pro účely tohoto sporu bezpředmětné z důvodu, že tzv. rozšířená rada není žádným orgánem obce a nemůže a nemohla uzavření Smlouvy schválit. Při jednání o uzavření smlouvy na tzv. rozšířené radě byl navíc zcela vyloučen základní princip projednávání obecních záležitostí, a to veřejnost projednání. Nadto pan Tomáš Ploc nebyl ani schopen zcela jednoznačně potvrdit, zda smlouva, o které jednali na tzv. rozšířené radě, byla onou smlouvou, o které se pak hlasovalo i na zasedání zastupitelstva (viz výpověď pana Tomáše Ploce: „Myslím, že smlouva, o které jsme jednali na rozšířené radě, byla onou smlouvou, o které se pak hlasovalo i na zasedání.“). Nelze tedy souhlasit s názorem okresního soudu, že vůle uzavřít smlouvu o poskytování právní pomoci byla dostatečně srozumitelným způsobem projevena v usnesení obecního zastupitelstva ze dne 21. 4. 2010. Lze naopak souhlasit s názorem okresního soudu, že vůle je třeba posuzoval k okamžiku, kdy byla projevena – v tomto případě ke dni 21. 4. 2010. Okresní soud však dospěl k chybnému závěru, když nevzal v úvahu, že v té době ještě nebyly známy výroky rozsudku vrchního soudu, ze kterých měla být odměna vypočítána a tento nebyl ještě ani doručen. Vůle zastupitelů uzavřít smlouvu o poskytování právní pomoci tedy nemohla být dána. Předmětné usnesení zastupitelstva žalovaného ze dne 21. 4. 2010 tedy nebylo učiněno určitě a srozumitelně a smlouva o poskytování právní pomoci je absolutně neplatná pro absenci řádného souhlasu příslušného orgánu žalovaného (obce). Je nerozhodné, zda po uzavření smlouvy o poskytování právní pomoci byla snaha advokátovi odměnu uhradit. Vzhledem k tomu, že smlouva o poskytování právní pomoci je absolutně neplatná, nemůže mít následně jednání žalovaného žádný vliv na posouzení nároku advokáta na odměnu dle předmětné smlouvy, resp. na oprávněnost pohledávky uplatňované v tomto řízení. S ohledem na skutečnost, že stavovské předpisy jsou považovány za právní předpisy (viz např. usnesení Ústavního soudu

ze dne 2. 12. 2008 sp. zn. IV. ÚS 1373/07) a tedy za „zákon“ ve smyslu § 39 občanského zákoníku, je smlouva o poskytování právní pomoci absolutně neplatná rovněž pro rozpor se zákonem dle § 39 občanského zákoníku. Žalovanému tak nemohl ani z tohoto důvodu vzniknout závazek uplatňovaný touto žalobou. Okresní soud konstatoval, že sjednanou odměnu je nutné posuzovat v celém kontextu. Avšak okresní soud se tímto neřídil, posuzoval platnost sjednané odměny pouze s ohledem na článek 10 Etického kodexu, a to aniž by odměnu zkoumal komplexně. Žalovaný uváděl před okresním soudem, že Mgr. Tomáš Vašíček při uzavírání smlouvy o poskytování právní pomoci porušil § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) ve spojení s čl. 10 a čl. 6 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „Etický kodex“). V daném případě advokát veškeré povinnosti porušil. Okresní soud prvního stupně se však těmito námitkami nezabýval a ani se s nimi žádným způsobem nevypořádal. Dle smlouvy o poskytování právní pomoci byl advokát povinen poskytnout žalovanému fakticky pouze dva úkony právní služby, tj. převzít právní zastoupení a sepsat dovolání proti rozsudku vrchního soudu, za které by dle advokátního tarifu náležela advokátovi mimosmluvní odměna v přibližné výši 156.000 Kč bez DPH, tj. 187.200 Kč s 20% DPH (namísto advokátem vyčíslené odměny ve výši 10.484.828,40 Kč s DPH). Smlouva byla podepsána dne 3. 5. 2010 a dovolání bylo datováno dne 22. 5. 2010, tj. ani z této skutečnosti nevyplývá žádná významná časová náročnost. Nemůže být ani pravdivé tvrzení, že se od předchozích právních zástupců nedařilo dlouho získat spisový materiál, když dovolání bylo podáno již dne 22. 5. 2010 (lhůta pro podání dovolání končila až dne 30. 6. 2010). Sepsání dovolání není a ani nebylo žádným mimořádně obtížným úkonem, což okresní soud prvního stupně opakovaně sděloval při jednání, a to v rozporu s odůvodněním rozsudku. Podílová odměna sjednaná v článku IV. odst. 1 písm. b) smlouvy o poskytování právních služeb jako „odměna odpovídající 10 % výše vykonatelného závazku + DPH“ je nepřiměřená a je ve zjevném nepoměru k hodnotě a složitosti věci ve smyslu článku 10 odst. 5 ve spojení s článkem 10 odst. 2 a článkem 10 odst. 6 Etického kodexu a není tedy sjednána v souladu s Etickým kodexem a tedy (viz rozhodnutí výše) v souladu se zákonem a je neplatná rovněž z tohoto důvodu.

d) Smlouva o poskytování právní pomoci je neplatná rovněž pro rozpor s dobrými mravy dle § 39 občanského zákoníku. Rozporem odměny za poskytnuté právní služby s dobrými mravy se zabýval opakovaně Nejvyšší soud, když v rámci své konstantní judikatury (např.: rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 6. 2003, sp. zn.: 33 Odo 506/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 4. 2016, sp. zn.: 23 Cdo 144/2014). Sepsání dovolání není mimořádně obtížným právním úkonem, jak uvedl okresní soud, přestože při jednáních sděloval, že dovolání je standardní úkon právní služby. Nadto sepsání dovolání nebylo ani nijak nemohlo být zásadně časově náročné – smlouva byla podepsána dne 3. 5. 2010 a dovolání bylo datováno dne 22. 5. 2010, přičemž nelze předpokládat, že se advokát celou dobu věnoval sepisu předmětného dovolání. Žalovaný naopak zastává názor, že pro advokáty se, co se týče sepisu dovolání, jedná o standardní úkon právní služby, a není tedy odůvodněné za něj požadovat vyšší odměnu, natož odměnu, která více jak 100krát převyšuje odměnu mimosmluvní. Dle předmětné smlouvy o poskytování právní pomoci měl advokát obdržet smluvní odměnu, která více jak 100krát převyšovala odměnu mimosmluvní, což je dle názoru žalovaného jednoznačně v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný v této souvislosti odkázal na oficiální stránky České advokátní komory, kde je uvedeno, že: „alespoň rámcová kvantifikace její výše (pozn. žalovaného - výše odměny) se zpravidla odvíjí z Tarifu, jež můžeme pracovně nazvat kostrou jejího výpočtu.“ Žalovaný k objasnění výše uvedeného předložil soudu prvního stupně časovou osu, z které je patrná délka celého okresní soudního řízení vedeného na základě žaloby o zaplacení 16.799.909 Kč s přísl. Z časové osy je patrné, že řízení probíhalo od 17. 4. 1994 do 25. 4. 2014. Jak dále vyplývá z časové osy, v rámci tohoto sporu Mgr. Vašíček zastupoval žalovaného pouze nepatrnou část sporu od 3. 5. 2010 (podpis smlouvy o poskytování právní pomoci) nejpozději

do 29. 3. 2011 (vydání rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, kterým bylo rozhodnuto o dovolání, které podal Mgr. Vašíček v zastoupení žalovaného), za tu dobu poskytl žalovanému pravděpodobně dva úkony právní služby v dané věci (tj. převzetí právního zastoupení a sepsání dovolání s návrhem na odklad vykonatelnosti), za což vyúčtoval žalovanému odměnu ve výši 10.484.828,40 Kč. Řízení probíhalo dále, i po ukončení zastupování žalovaného Mgr. Vašíčkem ve sporu, tj. zastupování žalovaného Mgr. Vašíčkem nevedlo k definitivnímu skončení daného řízení. I po skončení zastupování žalovaného Mgr. Tomášem Vašíčkem v daném sporu se žalovaný opět dostal do situace, že byl v řízení vydán pravomocný rozsudek, kterým mu byla uložena povinnost uhradit žalobci částku ve výši 16.799.909 Kč s přísl., a znovu zde byla hrozba nařízení exekuce a opětovně bylo nutné podat dovolání. Skutečnost, že dále probíhalo řízení a bylo nutné opět podat dovolání (které podal právní zástupce žalovaného), okresní soud prvního stupně zcela pominul a naopak z rozsudku vyplývá, že okresní soud opomenul existenci navazujících rozhodnutí. Advokát měl v době, kdy uzavřel smlouvu o poskytování právní pomoci, uzavřeno se žalovaným generální smlouvu o poskytování právní pomoci ze dne 14. 11. 2008, na základě které mohl žalovaného v dovolacím řízení zastupovat. Mgr. Vašíček měl v uvedené smlouvě sjednanou paušální měsíční odměnu. Lze tedy shrnout, že Mgr. Vašíček si za sepsání dovolání sjednal souběžný nárok na uhrazení odměny dle generální smlouvy a dle smlouvy o poskytování právní pomoci. Žalovaný dále uvedl, že advokát ani žalovaného neupozornil na nutnost postupovat v dané věci dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a to přesto, že ÚOHS rozhodl, že příslušné řízení by bylo možné i z časového hlediska v dané věci provést.

e) Podle žalovaného je smlouva o poskytování právní pomoci neplatná z důvodu uvedení v omyl dle § 49a občanského zákoníku. Okresní soud vychází z toho, že se v daném případě nejednalo o omyl a většina hlasů pro smlouvu hlasovala bez této výhrady. Žalovanému není jasné, z jaké skutečnosti okresní soud vyvodil, že „většina zastupitelů“ hlasovala pro smlouvu o poskytování právní pomoci. Jelikož soud prvního stupně neprovedl výslech všech zastupitelů žalovaného, nemohl tento závěr učinit. Žalovaný je tedy přesvědčen, že závěr okresního soudu o neexistenci omylu není opřen o potřebné důkazy a je tedy nezákonný. Žalovaný je dále přesvědčen, že advokát využil a zneužil tíživé situace žalovaného způsobené pravomocným uložením platební povinnosti rozsudkem vrchního soudu přesahující 80 milionů Kč a krátkou lhůtou 2 měsíců na sepsání dovolání, jako jediného opravného prostředku proti rozsudku vrchního soudu, a to tak, že úmyslně neuvedl do návrhu smlouvy (a toto ani zastupitelům ústně nesdělil) jasné a určité vymezení smluvní odměny, naopak skutečnou výši odměny zastíral. Advokát tak jednoznačně upřednostnil svůj zájem nad zájmy klienta – žalovaného, což je minimálně v rozporu s čl. 6 Etického kodexu a § 16 zákona o advokacii. Výše odměny nebyla zastupitelům sdělena ani na zasedání zastupitelstva dne 10. 11. 2010 (sám Mgr. Vašíček záměrně nesdělil zastupitelům konkrétní výši svojí odměny, když naopak uvedl, že v případě, že bude dovolání úspěšné, tak bude mít nárok na „odměnu, která je adekvátní výši kauzy“) a 27. 4. 2011 (Mgr. Vašíček uváděl zastupitele v omyl tím, že na zasedání výslovně sdělil, že se v řízení vedeném společností J. F. WORLD BROKERS s.r.o. proti žalovanému jedná o „konec tohoto problému pro Harrachov“, přestože následný rozsudek byl vynesena opět v neprospěch žalovaného a žalovanému byla opět pravomocně uložena platební povinnost).

f) Smlouva o poskytování právní pomoci je neplatná rovněž pro neurčitost dle § 37 odst. 1 občanského zákoníku (neurčité vymezení odměny). Okresní soud dospěl k závěru, že absence výroků rozsudku vrchního soudu nezpůsobuje takovou neurčitost, která by mohla způsobit neplatnost smlouvy. Okresní soud se nezabýval tím, že ani v samotné podepsané smlouvě nejsou uvedeny výroky rozsudku krajského soudu, z nichž se odměna rovněž vypočítávala. Žalovaný považuje závěry okresní soudu za nesprávné. Výše odměny je sjednána v článku IV. odst. 1 písm. b) smlouvy o poskytování právní pomoci (jejíž znění bylo předloženo Mgr. Tomášem Vašíčkem žalovanému), který však ve vymezení „Vykonatelného závazku“ odkazuje na článek I. odst. 1

Smlouvy o poskytování právní pomoci, který je značně obsáhlý, nepřehledný, nesrozumitelný a nejednoznačný. Smlouva byla napsána složitě, a pro laiky byla prakticky nepochopitelná. Sám svědek Tondr uvedl, že se v ní nyní ztrácí. Ostatně sama okresní soudkyně při jednání konaném dne 17. 1. 2017 sdělila, že nelze ze smlouvy o poskytování právní pomoci jednoznačně určit způsob výpočtu odměny, a to v rozporu s tím, co následně uvedla v odůvodnění rozsudku. Odměna byla ve smlouvě o poskytování právní pomoci sjednána neurčitě. V této souvislosti žalovaný upozorňuje, že dokonce v bodě 2. rozhodnutí ÚOHS je uvedeno, že „platební povinnost k 3. 5. 2010 činila 16.000.000 Kč včetně příslušenství“. Žalovaný v této souvislosti dodává, že ani z podání žalobkyně ze dne 19. 1. 2016 (správně mělo být uvedeno 19. 1. 2017), ve kterém měla přesně specifikovat, jak vypočetla odměnu dle smlouvy o poskytování právní pomoci (tj. stanovit výši pohledávky uplatňované v tomto řízení), není zřejmé, jakým způsobem a z čeho se dle předmětné smlouvy odměna má vypočíst. Žalovanému není jasné, na základě jakého ujednání ve smlouvě o poskytování právní pomoci žalobkyně při výpočtu odměny vychází z 1/2 nákladů a nikoli rovněž 1/2 jistiny (když vychází z celé jistiny a tím odměnu zvyšuje). Žalovaný tedy namítá, že výše odměny nebyla ani řádně vypočtena. Tato skutečnost jednoznačně dokládá, že ani zastupitelům na zasedání konaném dne 21. 4. 2010 nemohla být známa výše odměny či způsob jejího určení dle smlouvy o poskytování právní pomoci, když tato skutečnost nebyla vyjasněna doposud. Žalovaný je tedy přesvědčen, že smlouva o poskytování právní pomoci je neplatná rovněž pro její neurčitost. Žalovaný upozorňuje, že okresní soud ve výčtu náležitostí neuvedl výši odměny a ani způsob jejího určení a tedy neuvedl veškeré podstatné náležitosti smlouvy o poskytování právní pomoci.

g) Podle žalovaného nebyly splněny podmínky pro vznik nároku advokáta na úhradu odměny dle smlouvy o poskytování právní pomoci. Dle článku IV. odst. 1 smlouvy o poskytování právní pomoci se účastníci dohodli, že advokátovi náleží odměna ze strany žalovaného, která se odvíjí „výlučně z úspěchu ve věci“. Smluvní strany se dohodly, že nárok na úhradu odměny vznikne advokátovi v případě, že bude zrušen celý rozsudek vrchního soudu a věc bude vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení. Žalovaný uvádí, že je tedy potřeba respektovat ujednání a zejména vůli stran, která spočívala v tom, že pro vznik nároku na odměnu dle Smlouvy o poskytování právní pomoci musel být rozsudek vrchního soudu zrušen v celém rozsahu. S ohledem na jasné ujednání stran je pak bezpředmětné z jakého důvodu nebyl rozsudek vrchního soudu zrušen celý. Jelikož rozsudek vrchního soudu nebyl zrušen celý, nedošlo tedy ke splnění cíle smlouvy, resp. ke splnění povinností advokáta dle smlouvy o poskytování právní pomoci, jehož splnění bylo podmínkou pro vznik nároku advokáta na odměnu dle předmětné smlouvy, a advokátovi tak nemohl vzniknout nárok na odměnu dle uvedené smlouvy. Z této skutečnosti vyplývá, že pohledávka uplatňovaná touto žalobou neexistuje, protože ani nevznikla. Žalovaný uvádí, že okresnímu soudu nenáleží dovozovat, zda byla zrušena „dostačující část“ rozsudku vrchního soudu pro vznik nároku advokáta na odměnu.

h) Podle žalovaného chybný postup okresního soudu se týká uplatněného nároku na smluvní pokutu a přiznání práva na úroky z prodlení. Žalobkyně uplatnila žalobou mimo jiné nárok na zaplacení smluvní pokuty, který nevyčísila a ani z něj nezaplatila soudní poplatky. Na prvním jednání byla žalobkyně okresním soudem vyzvána, aby sdělila, zda uplatňuje touto žalobou rovněž smluvní pokutu. Žalobkyně sdělila, že smluvní pokutu, s ohledem na nutnost doplacení soudního poplatku, již nepožaduje. Na jednání dne 28. 3. 2017 okresní soud rozhodl tak, že připustil změnu žaloby. Okresní soud postupoval chybně, když se v dané věci nejednalo o změnu žaloby (§ 95 o. s. ř.), ale o částečné zpětvzetí žaloby (§ 96 o. s. ř.) a žalovanému upřel jeho právo vyjádřit se k částečnému zpětvzetí žaloby (k částečnému zpětvzetí došlo až po prvním jednání ve věci). Okresní soud měl tedy rozhodnout o částečném zastavení řízení a nikoli o připuštění změny žaloby. Žalovaný podotkl, že v rozporu s rozhodnutím při jednání konaném dne 28. 3. 2017 je v odůvodnění rozsudku uvedeno, že podání žalobkyně bylo svou podstatou částečným zpětvzetím žaloby a po stránce právní se jednalo o zastavení řízení dle § 96 o. s. ř.

Okresní soud prvního stupně v rozporu s tímto závěrem při jednání nepostupoval. Tato vada způsobuje nesprávnost rozhodnutí ve věci. Okresní soud ve výroku I. rovněž nesprávně uložil žalovanému povinnost uhradit úroky z prodlení ode dne 3. 5. 2011. Okresní soud prvního stupně nesprávně vycházel z data splatnosti uvedeného na faktuře vystavené Mgr. Tomášem Vašíčkem. Podmínky splatnosti odměny, pokud by na ni vůbec vznikl nárok, byly upraveny v samotné smlouvě o poskytování právní pomoci, a to konkrétně v čl. IV. odst. 3. V uvedeném ustanovení byla sjednána splatnost 14 dnů. Jelikož faktura byla vystavena dne 27. 4. 2011, nemohl se žalovaný dostat do prodlení dne 3. 5. 2011.

i) Okresní soud rovněž pochybil, když neprovedl veškeré žalovaným řádně navržené důkazy, které byly podstatné pro rozhodnutí sporu, a neprovedení důkazů řádně nezdůvodnil. Žalovaný uvádí, že okresní soud neprovedl pouze důkazy, které navrhl žalovaný. Naopak žalobkyní navržené důkazy provedl a dokonce jí poskytl dvakrát lhůtu k prokázání její existence, což se do dnešního dne řádně nestalo. Žalovaný v rozporu s tvrzením okresního soudu neupustil od provedení důkazu výsledkem všech zastupitelů žalovaného, kteří byli zastupiteli ke dni 21. 4. 2010 a na návrhu trval. Byla to naopak žalobkyně, která od návrhu na provedení výslechu všech zastupitelů při jednání konaném dne 20. 6. 2017 upustila. Pokud okresní soud prvního stupně dospěl k názoru, že vůle obce se má posuzovat, jako vůle celku, měl okresní soud vyslechnout všechny zastupitele, kteří byli zastupiteli ke dni 21. 4. 2010 (tj. ke dni, kdy měla být schválena smlouva o poskytování právní pomoci). Žalovaný veškeré důkazy navrhl řádně, a u těch, co navrhl až po koncentraci řízení, vždy uvedl, na jaké skutečnosti mají reagovat a jaké provedené důkazní prostředky a skutečnosti mají zpochybnit. Okresní soud obecně konstatoval: „Z ostatních blíže nepopsaných závěru z důkazů bylo tomu tak proto, že z nich okresní soud nedovodil žádné relevantní závěry.“ Přestože je věta ne zcela srozumitelná, není tento postup okresního soudu možný, když okresní soud se má řádně vypořádat se všemi důkazy a tvrzeními stran. Co se týče stenozáznamu z jednání zastupitelstva ze dne 21. 4. 2010, při kterém měla být schválena Smlouva o poskytování právní pomoci, k tomu žalovaný uvádí, že jej navrhl řádně před koncentrací v podání ze dne 15. 2. 2017. Pokud okresní soud shledal, že „z předloženého textu není zřejmé, kdo ji měl přednést a vlastně ani jakého zasedání se týkalo, lze nanejvýše odhadovat, že se týkalo zasedání uvedeného v odstavci 7“, žalovaný uvádí, že ze stenozáznamu vyplývá, že se jedná o záznam z jednání konaného dne 21. 4. 2010, a to jak uvedením tohoto data na zápisu, tak označením bodu, který byl projednáván („a bod číslo 10 je smlouva o poskytnutí právní pomoci“). Závěr okresního soudu je zcela v rozporu s obsahem uvedeného stenozáznamu, a jelikož se jedná o zásadní důkaz ve věci, považuje toto žalovaný za zásadní pochybení okresního soudu. V uvedeném stenozáznamu totiž pravděpodobně tehdejší starosta Ploc (v rozporu s tvrzením uvedeným při jeho svědecké výpovědi před okresním soudem) uvedl, že „Nevím, o jakou částku by se jednalo, protože opravdu ještě písemné vyrozumění rozsudku nemáme.“. Důvěryhodnost svědka je tedy tímto značně zpochybněna. Nadto, pokud okresní soud dospěl k závěru, že stenozáznam nepovažuje za věrohodný důkaz, měl provést důkaz audiozáznamy z jednání. Okresní soud však při jednání pouze konstatoval, že audiozáznamy nejsou v jednacím sále slyšet, proto je neprovedl. Nefunkčnost či nedostatečnost technického vybavení okresního soudu nemůže být k tíži účastníků řízení. Audiozáznamy nebyly navrženy v rozporu se zákonem, když byly předloženy na výzvu samotného okresního soudu (odůvodněnou tak, že bez nahrávky nelze ověřit, zda stenozáznam je s nahrávkou totožný) učiněnou při ústním jednání konaném dne 20. 6. 2017. Okresní soud uvedl, že „veškerá jednání byla okresnímu soudu předložena v podobě přepisu a byla okresním soudem jako důkaz provedena a jejich obsah nebyl žádnou ze stran zpochybněn.“. Toto je sice pravdou, ale okresní soud již neuvedl, že on sám je zpochybněn a nepovažuje je za věrohodné a při rozhodování k nim nepřihlédl. Co se týče kárné žaloby, tak pokud okresnímu soudu prvního stupně nebylo zřejmé, kdo měl kárnou žalobu podávat, je třeba uvést, že toto vyplývá ze zákona. Návrh na provedení důkazu celým textem kárné žaloby byl řádně učiněn před koncentrací řízení (viz podání žalovaného ze dne 15. 2. str. 18). Skutečnost, že kárná žaloba byla podána, vyplývá ze

sdělení České advokátní komory ze dne 18. 4. 2012, k podnětu žalovaného, ve kterém upozorňoval na neplatné sjednání odměny.

j) Žalovaný dále uvedl, že okresní soud nesprávně dovodil, že smlouva o poskytování právní pomoci měla být podřízena obchodnímu zákoníku. Okresní soud však žádným relevantním způsobem nezdůvodnil a neuvedl, jakým způsobem se smluvní strany dle jeho tvrzení jednoznačně dohodly na tom, že předmětná smlouva bude podřízena obchodnímu zákoníku. Pouze ze samotného odkazu na ustanovení obchodního zákoníku týkajícího se ukončení smlouvy (nikoli např. uvedení odkazu na obchodní zákoník v záhlaví smlouvy apod.), nelze dovodit vůli stran podřít smlouvu obchodnímu zákoníku. Podle § 262 odst. 1 obchodního zákoníku dohoda o podřítzení (v tomto případě však žádná dohoda stran nebyla), která směřuje ke zhoršení právního postavení účastníka smlouvy, který není podnikatelem, je neplatná. Jelikož stranou smlouvy o poskytování právní pomoci, která není podnikatelem, je žalovaný, je jednoznačné, že jeho postavení by se podřítzením smlouvy obchodnímu zákoníku zhoršilo (viz závěry okresního soudu v rozsudku), a z tohoto důvodu by i případná dohoda stran byla neplatná. Žalovaný k tomu uvádí, že smlouva o poskytování právní pomoci podřítzena obchodnímu zákoníku nebyla a nelze tedy ani aplikovat § 267 odst. 1 obchodního zákoníku, jak chybně uvádí okresní soud v rozsudku. Skutečnost, že smlouva o poskytování právní pomoci nemůže být podřítzena obchodnímu zákoníku, sdělil a odůvodnil žalovaný již v podání ze dne 27. 3. 2017.

k) Žalovaný dále namítl, že okresní soud nesprávně posoudil zejména výpovědi svědků ve věci. Svědek Tondr a Jakubec shodně uvedli, že se odměna dle jejich názoru měla počítat z 16 milionů a odměna tak měla činit přibližně 1,6 milionů, přesto k nim okresní soud nepřihlédl. Výpovědi svědků Tondra a Jakubce okresní soud zpochybnil odkazy na naprosto pro spor nerozhodné skutečnosti (u Jakubce rozpor tvrzení o poradě s právničkou ohledně smlouvy a u Tondra zpochybnění prakticky nijak nezdůvodnil). Naopak dále nezkoumal tvrzení svědka Krejčího, že u sporu žalovaného s J. F. WORLD BROKERS s.r.o. „v konečné fázi šlo o 100.000.000 Kč, předchozí právníci se pohybovali v částce 200.000.000 Kč“. Žalovanému není jasné, jak mohl svědek Krejčí vypočítat odměnu, když se pravděpodobně domníval, že částka, k jejíž úhradě byl žalovaný odsouzen, se v průběhu času snižovala a nikoli zvyšovala o přírůstající úroky. Svědek Rýdl sdělil, že neví, co je příslušenství pohledávky, tj. je jednoznačné, že nebyl schopen porozumět výpočtu odměny. Jak svědek Krejčí (ten dokonce tvrdil, že žalovaný měl „obstavené účty“), tak svědek Rýdl, dokonce i svědek Mgr. Vašíček uvedli, že v době, kdy se jednalo o sepsání dovolání, byla již nařízena exekuce proti žalovanému. Tato skutečnost neodpovídá pravdě, je to pouze další účelové tvrzení, když exekuce byla nařízena až usnesením Okresního soudu v Semilech ze dne 1. 7. 2010. Žalovaný k tomu dodává, že tuto skutečnost musel minimálně Mgr. Vašíček vědět, a to z důvodu, že žalovaného zastupoval v daném exekučním řízení (minimálně podal odvolání proti usnesení o nařízení exekuce datované dne 11. 8. 2010), přesto vypovídal v rozporu s touto skutečností. Svědek Tomáš Ploce nebyl ani schopen jednoznačně potvrdit, zda smlouva, o které jednali na tzv. rozšířené radě, byla onou smlouvou, o které se pak hlasovalo i na zasedání zastupitelstva (viz výpověď svědka Tomáše Ploce: „Myslím, že smlouva, o které jsme jednali na rozšířené radě, byla onou smlouvou, o které se pak hlasovalo i na zasedání.“) a dále při své výpovědi uvedl, že odměna měla být několik milionů. V rozporu s tvrzením pana Tomáše Ploce Mgr. Tomáš Vašíček mohl a měl poskytnout právní služby v dané věci žalovanému na základě generální smlouvy o poskytování právní pomoci ze dne 14. 11. 2008 (dále jen „Generální smlouva“). Na základě uvedené generální smlouvy Mgr. Tomáš Vašíček poskytoval žalovanému všeobecné, generální právní poradenství, tj. mimo jiné ho mohl a měl povinnost zastupovat před okresními soudy v občanském soudním řízení (viz. čl. I. odst. 1 generální smlouvy). Dále je jednoznačně nepravdivé tvrzení svědka Tomáše Ploce, že zastupitelé věděli o výši odměny dle předmětné smlouvy. Ze zápisu z jednání zastupitelstva ze

dne 21. 4. 2010 jednoznačně vyplývá, že nebylo známo, k placení jaké částky byl žalovaný odsouzen (viz výše), a tedy ani z jaké částky se počítá odměna advokáta.

l) Žalovaný uvádí, že okresní soud opakovaně nepřipustil právnímu zástupci žalovaného dotazy na svědky, čímž mu odepřel právo klást svědkům dotazy. Žalobkyni byly vždy připuštěny veškeré dotazy. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na protokoly z jednání konaných dne 20. 6. 2017 a 7. 11. 2017, z kterých vyplývá, že okresní soud nepřipustil žalovanému zásadní dotazy na svědky (jako např.: dotaz na svědka Vašíčka, zda upozornil žalovaného na nutnost postupovat dle zákona o veřejných zakázkách; dotaz na svědka Jakubce, zda by hlasoval pro smlouvu, kdyby věděl, že se jedná o odměnu za konečné rozhodnutí), a to bez řádného odůvodnění. Žalovaný považuje tento postup okresního soudu za nezákonný a spatřuje v něm zásadní pochybení okresního soudu a podstatné zvýhodnění jedné ze stran sporu.

15. Dále žalovaný uvedl, že z čestných prohlášení, které předložila žalobkyně, nelze vycházet a nelze k nim při rozhodování přihlížet, a to z důvodu, že byly vystaveny osobami, které jsou zainteresované na výsledku tohoto řízení, a jejich důkazní hodnota se od této skutečnosti odvíjí. K čestnému prohlášení Mgr. Tomáše Vašíčka žalovaný uvedl, že Mgr. Tomáš Vašíček je advokát, a tedy osoba znalá práva. Pokud by pohledávka byla skutečně postoupena na žalobkyni, Mgr. Vašíček by rozhodně do oznámení o postoupení pohledávky ze dne 11. 10. 2011, které vyhotovil a podepsal, neuvedl označení věřitele jako „Auditas S.A., 1, rue Goethe, L-1637, Luxembourg“, ale uvedl by identifikační číslo žalobkyně a jeho sídlo v Belize. Žalovaný je přesvědčen, že obsah čestného prohlášení Mgr. Vašíčka neodpovídá skutečnosti.

16. Žalobkyně k odvolání žalovaného navrhla potvrzení rozsudku. Podle žalobkyně žalovanému nepřisluší jakkoliv namítat neplatnost postoupení pohledávky. Žalovaný není tedy oprávněn ani zpochybňovat aktivní věcnou legitimaci žalobkyně. Na žalobkyni byla postoupena pohledávka na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 11. 10. 2011 (dále jen „Smlouva o postoupení“), uzavřené mezi Mgr. Tomášem Vašíčkem a žalobkyní (viz příloha č. 5 žaloby). Ve smlouvě o postoupení byla žalobkyně označena jako Auditas S.A. (Belize) a je tedy nepochybné, že úmyslem stran bylo postoupit pohledávku na žalobkyni. Uvedenou skutečnost potvrzuje i čestné prohlášení Mgr. Vašíčka, ve kterém uvádí, že bylo jeho úmyslem postoupit pohledávku na žalobkyni (na společnost se sídlem v Belize). Neobstojí ani tvrzení žalovaného ohledně údajné neurčitosti v osobě postupníka s tím, že v oznámení postoupení pohledávky ze dne 11. 10. 2011 bylo uvedeno sídlo žalobkyně rue Goethe, L-1637, Luxemburg. Jak žalobkyně uvedla a doložila, jde o administrativní sídlo žalobkyně. Na uvedené adrese nadto nikdy nebylo zapsané sídlo společnosti Auditas S.A., s domicilem v Lucembursku. Žalovaný ve svém vyjádření konstruuje, že jediným právně závazným dokumentem prokazujícím osobu věřitele je oznámení o postoupení pohledávky Mgr. Tomáše Vašíčka, ze dne 11. 10. 2011, namítá údajnou neurčitost v označení subjektu a nepřesvědčivě vyvozuje, že v důsledku uvedeného nedošlo k postoupení pohledávky. Tato zjevně protiprávní teze nemůže obstát, neboť oznámení je ve vztahu k platnosti postoupení pohledávky irelevantní. Mgr. Tomáš Vašíček žalovanému postoupení pohledávky písemně oznámil. Žalovaný neplnil ani původnímu věřiteli, ani žalobci. Je zjevné, že se žalovaný rozhodl bezdůvodně odepřít plnění žalovaného dluhu. Námitky žalovaného jsou tedy pouze zástupné a dodatečně konstruované. Žalobkyně dále uvedla, že i judikatura, na kterou ve svém podání odkazuje žalovaný, hovoří pouze ve prospěch právních závěrů okresního soudu (shodnými se závěry žalobkyně). V rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 29 Cdo 4868/2009 ze dne 31. 8. 2011 (viz podání žalovaného) je výslovně (mimo jiného) uvedeno, že „Pro dlužníka je podstatné, zda postupovaná pohledávka existuje (proto jsou mu zachovány námitky proti pohledávce, které mohl uplatnit v době postoupení), není však jeho věcí, kdo pohledávku vymáhá; dluh má splnit podle pokynů věřitele.“ V rubrikované věci žalovaný pokyny Mgr. Vašíčka zcela ignoroval a naopak řeší, kdo dluh vymáhá.

V oznámení o postoupení pohledávky je (vyjma jiného) uvedeno také číslo bankovního účtu žalobkyně. Pokud by žalovaný měl opravdu pouze pochybnosti o osobě nového věřitele, mohl se zprostit dluhu plněním na postupitelem uvedené číslo účtu, což neučinil. V dalším rozhodnutí, na které se odkazuje žalovaný ve svém podání, konstatoval Nejvyšší soud ČR (sp. zn. 32 Cdo 4511/2009, ze dne 15. 2. 2011), že „Oznámením o postoupení pohledávky, adresovaným dlužníku, postupitel vyvolá změnu osoby oprávněné přijmout plnění a také na sebe bere riziko vyplývající z toho, že i v případě neplatnosti (či dokonce neexistence, například pokud by šlo o nicotný právní úkon) smlouvy o postoupení pohledávky splní dlužník dluh třetí osobě (postupníkovi) s účinky i pro postupitele. Samotným postoupením pohledávky však nedochází k jiné změně závazku, než v osobě věřitele, a v případě, že smlouva byla neplatná, dochází k tomu, že k věřiteli přistupuje další osoba oprávněná přijmout plnění s účinky i pro (původního) věřitele.“ Z uvedeného vyplývá, že i kdyby Smlouva o postoupení byla neplatná (jak se pokouší dovodit žalovaný), tak by to neznamenalo ztrátu aktivní věcné legitimace žalobkyně (pouze by došlo k jeho přistoupení k dluhu). Žalovaný dále cituje dva judikáty. Jednak usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 1878/2015, ze dne 6. 9. 2016, kdy žalovaný poukazuje na to, že „oznámi-li dlužníku postoupení pohledávky postupitel, není dlužník oprávněn se dožadovat prokázání smlouvy o postoupení.“ Dále žalovaný uvádí, že „Pro dlužníka při plnění závazku, který odpovídá pohledávce, jež byla věřitelem postoupena, a ten postoupení dlužníku oznámil, není z hlediska hmotného práva rozhodné, zda postupník skutečně pohledávku nabyt či nikoli. Svého závazku se zproští plněním oznámenému postupníkovi“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 61/2010). S oběma právními závěry Nejvyššího soudu se žalobkyně zcela ztotožňuje, neboť mají v rubrikované věci zcela jiný právní význam, než jaký jim přisuzuje žalovaný. Oba závěry pouze potvrzují závěry okresní soudu prvního stupně, že žalovaný je jako dlužník postoupené pohledávky povinen plnit dle instrukcí věřitele a nepřísluší mu právo zpochybňovat platnost postoupení pohledávky. Jeho obrana proto nemůže obstát.

17. Žalobkyně k prokázání věcné aktivní legitimace, respektive k vyvrácení námitek žalovaného předložila čestná prohlášení, která podle jejího názoru dokládají, že veškeré žalovaným zpochybňované právní úkony (postoupení pohledávky a udělení plných mocí) se týkají pouze žalobkyně - společnosti Auditas S.A. (Belize), IČ (IBC): 563666, se sídlem 4792 Belize City, Withfield Tower, Third floor, Coney Drive, Belize, s administrativním sídlem (adresou pro doručování) 1, rue de Holtz, L -8826 Perlé Luxembourg (dále jen „Auditas S.A. – Belize“). Čestné prohlášení zmocněnců společnosti Auditas S.A. – Belize, p. Wittmanna, Marcinowského a Schintgena podporují ostatní listinné důkazy o tom, že veškeré právní úkony v rámci rubrikované věci, činili pouze jménem Auditas S.A. – Belize, pohledávku za žalovaným nabytla pouze tato společnost, sídlo uváděné bylo vždy v Lucembursku (z důvodu doručování na adresu jejich kanceláře) a dále, že tyto osoby nezmocnili právního zástupce žalobkyně k jednání za žádnou jinou osobu než za žalobkyni. Čestným prohlášením Mgr. Tomáš Vašíček, postupitel pohledávky potvrdil, že vždy jednal pouze se zástupci společnosti Auditas S.A. – Belize a potvrdil výše popsané skutečnosti. Tuto skutečnost uvedl i jako svědek ve své výpovědi.
18. Odvolací soud po zjištění, že odvolání žalovaného je přípustné (§ 201 o. s. ř.), bylo podáno včas a oprávněnou osobou (§ 201, § 204 o. s. ř.) a obsahuje všechny podstatné náležitosti (§ 205 o. s. ř.), přezkoumal napadený rozsudek i jemu předcházející řízení v mezích, ve kterých se žalovaný domáhal jeho přezkoumání a zopakoval částečně dokazování (§ 212 o. s. ř.). Odvolání žalovaného ale shledal pouze částečně důvodným.

19. Předmětem odvolacího řízení byl přezkum správnosti závěru okresního soudu o tom, že nárok žalobkyně proti žalovanému je v celém rozsahu důvodný a nejsou důvodné námitky žalovaného týkající se:

- a) nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně,
- b) absence řádného zmocnění právního zástupce žalobkyně pro zastupování v tomto sporu a k podpisu smlouvy o postoupení pohledávky,
- c) neplatnosti smlouvy o poskytování právní pomoci ze dne 3. 5. 2010 pro rozpor s § 41 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích,
- d) neplatnosti smlouvy pro rozpor se zákonem dle § 39 zákona č. 40/1964 Sb.,
- e) neplatnosti smlouvy pro rozpor s dobrými mravy dle § 39 občanského zákoníku,
- f) neplatnosti smlouvy z důvodu uvedení v omyl dle § 49a občanského zákoníku,
- g) neplatnosti smlouvy pro neurčitost dle § 37 odst. 1 občanského zákoníku (neurčité vymezení odměny),
- h) nesplnění podmínek pro vznik nároku advokáta na úhradu odměny dle smlouvy o poskytování právní pomoci,
- i) chybného procesního postupu okresního soudu v řízení a
- j) nesprávné rozhodnutí v části týkající se úroku z prodlení.

20. Otázkou aktivní věcné legitimace k jejímu uplatnění a úplnému výkonu se mimo jiné již dříve zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek číslo 61/2010, na které navázal Nejvyšší soud, například v dalším rozhodnutí pod sp. zn. 33 Cdo 2969/2011 ze dne 16. 1. 2013. V tomto rozsudku uvedl, že ke změně osoby věřitele může dojít jen na základě platné smlouvy o postoupení pohledávky. Kdy nový věřitel (postupník) nabývá nejen postoupanou pohledávku, ale spolu s ní též věcnou aktivní legitimaci k jejímu uplatnění. Není-li ve smlouvě o postoupení pohledávky dohodnuto jinak, dochází ke změně osoby věřitelem již uzavřením smlouvy, bez ohledu na to, zda postupitel oznámil dlužníkovi postoupení pohledávky, případně postupník dlužníkovi prokázal postoupení pohledávky. Nejvyšší soud zároveň odkázal na obdobné rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2011, sp. zn. 29 Cdo 796/2009 a ústavní nález Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2009 sp. zn. 1980/08. Odvolací soud proto nesdílí právní názor žalovaného, že pro žalovaného jako dlužníka, a pro určení toho, kdo je věřitelem pohledávky, je a byl rozhodný pouze obsah oznámení o postoupení pohledávky. A tento v oznámení o postoupení pohledávky označený věřitel je vůči žalovanému ve vztahu k pohledávce uplatněné žalobou aktivně legitimován podat žalobu. V řízení bylo prokázáno, že žalovanému bylo dopisem ze dne 11. 10. 2011 Mgr. Tomášem Vašíčkem oznámeno postoupení pohledávky ve výši 7.000.000 Kč s příslušenstvím ve smyslu článku IV. odst. 4 ze smlouvy o právní pomoci uzavřené 3. 5. 2010 na společnost Auditas S.A., rue Goethe, L-1637 Luxembourg. Již Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 2276/08 ze dne 24. 2. 2011 shledal ústavně konformní právní názor vyslovený v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 328/2007, podle nějž, pokud postupitel oznámil dlužníku, že pohledávku postoupil postupníkovi, pak dlužník nemá (s výjimkou případu uvedeného v § 525 občanského zákoníku z roku 1964, eventuálně případů, ve kterých by dlužník prokázal, že postoupení pohledávky mělo za následek změnu (zhoršení) jeho právního postavení) vůči postupníkovi ve sporu o úhradu pohledávky k dispozici obranu založenou na námitce neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky. Ústavní soud konstatoval, že tento právní názor nezhoršuje postavení dlužníka, a nezasahuje tak do jeho

základních práv. Postupitelovou notifikací dochází ke změně osoby oprávněné přímo k plnění a dluh tedy zanikne splněním nejen tehdy, byla-li smlouva o cessi platná, ale též tehdy, pokud k postoupení pohledávky vůbec nedošlo nebo smlouva o postoupení pohledávky byla neplatná. Tímto je chráněno postavení dlužníka a případné následky neplatnosti či neexistenci smlouvy o postoupení pohledávky si v rámci bezdůvodného obohacení vypořádají mezi sebou postupitel a postupník. Ústavní soud ale zdůraznil, že výše popsané může platit jen v případě, že dojde k platnému oznámení o postoupení pohledávky ze strany postupitele vůči dlužníkovi. Nedojde-li totiž k němu, nemohou nastat ani jeho účinky předvídané v § 526 odst. 1 a 2 občanského zákoníku. V konkrétním případě má odvolací soud za to, že postupitel (Mgr. Tomáš Vašíček) platně oznámil žalovanému dne 11. 10. 2011 postoupení pohledávky ze smlouvy o právní pomoci na výše jmenovaného postupníka. Zalovaný jako dlužník tedy není oprávněn dožadovat se prokázání smlouvy o postoupení - respektive právo zpochybňovat jejich platnost. Není tedy na místě ani v tomto sporu mezi postupníkem a dlužníkem zkoumat platnost smlouvy o postoupení pohledávky. Zmíněný závěr je opakovaně potvrzován i v dřívější judikatuře Nejvyššího soudu (například v rozsudcích ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1796/2009, ze dne 16. 1. 2013 sp. zn. 33 Cdo 2969/2011, ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 32 Cdo 185/2012, nebo usnesení ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2601/2009). Otázkou zbavení obrany dlužníka zpochybňovat platnost postupní smlouvy v případě platného oznámení o postoupení pohledávky postupitelem se rovněž zabýval Ústavní soud ve svých nálezech sp. zn. I. ÚS 2276/2008 ze dne 24. 2. 2011 a sp. zn. I. ÚS 682/2015 ze dne 7. 6. 2016, který potvrdil výše popsanou ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu. V řízení nebylo sporu o tom, že by žalovaný splnil s účinky zániku svůj závazek ze smlouvy o právní pomoci, který je uplatňován žalobou, postupníkovi označeném v oznámení ze dne 11. 10. 2011 nebo jeho právnímu předchůdci.

21. V řízení byl spor mezi účastníky o tom, zda žalobkyně, která se v žalobním návrhu označila jako „Auditas S.A., rue Goethe, L-1637 Luxembourg“ je skutečně žalobkyní se stejným označením, ale s domicilem Belize 35A Regent Street, Jasmine Court Belize City, reg. v obchodním rejstříku v Belize pod reg. č. 56366, jedná v řízení svým jménem na svůj účet. Žalovaný v řízení tvrdil, že se jedná o dva zcela odlišné subjekty. Toto vyplývá z výpisu z Lucemburského obchodního rejstříku, že společnost Auditas S.A., rue Goethe, L-1637 Luxembourg vznikla dne 20. 2. 1999 a v obchodním rejstříku Velkovévodství lucemburského je zapsána pod registračním číslem B 73699. Takto označeného věřitele uváděl i právní zástupce žalobce v předžalobní výzvě ze dne 10. 12. 2011 a statutární zástupce této společnosti pan Michal Wittmann v dopise ze dne 26. 2. 2016. Jako účelové považoval tvrzení žalobkyně, že výše uvedená společnost je „správcem“ a „administrátorem“ žalobkyně s domicilem v Belize. Žalobkyně k vyvrácení těchto námitek mimo jiné uvedla, že k datu postoupení pohledávky (11. 10. 2011) na adrese rue Goethe, L-1637 Luxembourg, nebylo nikdy zapsané sídlo společnosti Auditas S.A. s domicilem v Lucembursku. V době postoupení pohledávky se společnost Auditas S.A. s registračním číslem B 736 nazývala AeroSkyLux. V průběhu celého řízení žalobkyně stále tvrdila, že věřitelem je společnost zapsaná v Belize s administrativním sídlem (adresou pro doručování) v Lucembursku. Odvolací soud má stejně jako soud prvního stupně za to, že žalobkyně zejména listinnými důkazy předloženými před soudem prvního stupně prokázala, i listinnými důkazy předloženými v odvolacím řízení vyvrátila námitky žalovaného, že je aktivně legitimována v řízení a nabyla pohledávku proti žalovanému. Stejně jak uvedl okresní soud, bylo prokázáno, že dne 14. 11. 2006 společnost Morgan&Morgan trust Corporation Belize Ltd. prostřednictvím svojí zástupkyně podepsala zakládací listinu a stanovy společnosti Auditas S.A. a jmenovala první členy představenstva, a to Esther N. Aguet a Denise Lopez. Řádně jmenovanými členy představenstva jsou Roman Marcinowski, Xavier Marcinowski a Michal Whittmann, a jsou oprávněni činit úkony v plné moci uvedené s právem dvou podpisů

kteréhokoliv z nich. Žalobkyně předložila i potvrzení o zápisu žalobkyně do obchodního rejstříku v Belize podepsané zástupcem vedoucího rejstříku mezinárodních obchodních společností. Žalobkyně rovněž prokázala výpisem z obchodního rejstříku v Lucembursku existenci společnosti Auditas S.A. s obchodním názvem AeroSkyLux (ASL) se sídlem 1. rue de Holtz, L-8826 Perlé. Statutárním orgánem této společnosti byla správní rada, jejímiž členy je Jean-Luc Soullier, Max Garans, Xavier Marcinowski, Michael Wittmann a Roman Marcinowski. Tato společnost byla vázána právním jednáním, a to podpisem dvou správců, a to konkrétně pro běžné jednání je společnost zavázána buď společným podpisem dvou správců, nebo individuálním podpisem osoby, jež byla pověřena radou - Jean-Luc Soullier. Žalobkyně rovněž předložila zvláštní plnou moc ze dne 10. 8. 2011, podle které byl Roman Marcinowski zmocněn k jednání za společnost Auditas S.A., pro bydliště pro firemní účely 1, rue Holz, L-8826 Perlé, Lucemburské vévodství. Jmenovaný pak jmenoval a ustanovil Marca Schintgena s bydlištěm v Lucembursku svým řádným a zákonným zástupcem a pověřencem s plnou pravomocí substituce. Jeho povinností bylo činit všechny úkony a podepisovat všechny dokumenty na jeho jméno a místo něj, s plnými pravomocemi, které by níže podepsaný měl, pokud by byl osobně přítomen a to tak, že zmocněnec má samostatné podpisové právo. Žalobkyně dále prokázala prohlášením oprávněných osob jednat za žalobkyni a plnými mocemi ze dne 14. 11. 2006 a 10. 8. 2011, že administrativním sídlem žalobkyně dříve 1, rue Goethe, L-1637 Luxembourg (nyní 1, rue do Holtz, L- 8826 Perlé, Luxembourg) byla prováděna tzv. administrace žalobkyně v rámci Evropy, včetně přijímání pošty. Skutečnost, že pouze žalobkyně se sídlem v Belize nabyla spornou pohledávku za žalovaným, a o administrativním sídle společnosti žalobce na adrese kancelář Michala Witmanna a Marca Schintgena prokázala i čestnými prohlášeními zmocněnců žalobkyně jmenovaných a Romana Marcínowského ze dne 23. 8. 2018 a 27. 8. 2018. Nepřímo tuto skutečnost potvrdil i postupitel Mgr. Tomáš Vašíček v čestném prohlášení ze dne 10. 9. 2018. Rovněž samotná smlouva o postoupení pohledávky ze dne 11. 10. 2011 prokazuje nabytí sporné pohledávky pouze žalobkyní, kterou v označení smluvních stran a pod podpisem jednajícího advokáta označuje jako "Auditas S.A. (Belize), 1, rue Goethe, L-1637 Luxembourg". V této smlouvě je naprosto zřejmé, že za žalobkyni uzavřel tuto smlouvu na základě plné moci vystavené Marcem Schintgenem a Michalem Wittmannem jejich právní zástupce - advokát Jakub Schejbal.

22. Námitka žalovaného, týkající se absence řádného zmocnění právního zástupce žalobkyně pro zastupování v řízení a k podpisu smlouvy o postoupení pohledávky není podle názoru odvolacího soudu důvodná. K otázce zmocnění advokáta Mgr. Jakuba Schejbalu uzavřít smlouvu o postoupení pohledávky odvolací soud odkazuje na předchozí odstavec tohoto odůvodnění. Pokud se týká námitky platného udělení plné moci výše jmenovanému advokátovi, nesdílí odvolací soud názor žalovaného, že advokát předložil k zastupování v tomto sporu plnou moc udělenou osobou odlišnou od žalobkyně. Písemná plná moc ze dne 12. 8. 2011 byla založena do spisu s žalobním návrhem v písemné podobě řádně podepsaná za osobu zmocnitele jeho zástupci Marcem Schintgenem a Michalem Wittmannem. Zmocnění právě jmenovaných k zastupování žalobkyně bylo vysvětleno v předchozím odstavci tohoto odůvodnění a rovněž podepřeno čestným prohlášením ze dne 23. 8. 2018. Nebyl dán tedy nedostatek podmínek řízení a okresní soud správně toto podle § 104 odst. 2 o. s. ř. nezastavil.
23. Okresní soud učinil rovněž správný právní závěr o tom, že smlouva o poskytování právní pomoci ze dne 3. 5. 2010 není neplatná pro rozpor s ustanovením § 41 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v tomto směru odkazoval na dřívější rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2005 ve věci vedené pod sp. zn. 28 Cdo 1067/2004 s tvrzením, že smlouva o poskytování právní pomoci, jak byla předložena zastupitelstvu a tímto dnem 21. 4. 2010 schválena, neobsahovala podstatné náležitosti

smlouvy o poskytování právní pomoci. Dle názoru odvolacího soudu se okresní soud zcela dostatečně vypořádal s námitkami žalovaného s odkazem na provedené důkazní řízení listinnými důkazy a výslechy svědků. Zcela dostatečně a úplně zjistil všechny okolnosti týkající se předložení smlouvy o poskytnutí právní pomoci v rámci tzv. „rozšířené rady“ před oficiálním veřejným zasedáním zastupitelstva města. Logicky a úplně ve svém rozhodnutí okresní soud vysvětlil, která skutková zjištění má či nemá podepřena výpověďmi svědků Tondra, Jakubce, Krejčího, Rýdla i Mgr. Vašíčka. Odvolací soud se zotožňuje i s hodnocením okresního soudu v otázce srozumitelnosti a jednoznačnosti právního úkonu (smlouvy o poskytnutí právní pomoci) za situace, kdy na předběžném neveřejném zasedání (rozšířená rada) a následném neveřejném zasedání předložená smlouva neobsahovala všechny údaje. Chybějící údaje (datum a číslo jednacích rozsudků vrchního soudu, v jaké části výroku I. a II. bylo rozhodnutí potvrzeno, datum, kdy měla být odměna vyplacena a kdy zastupitelstvo žalovaného smlouvu schválilo, na základě jakého usnesení) zcela jistě neměly za následek nedostatek rozhodujících informací pro všechny zastupitele tak, aby o této smlouvě mohli kvalifikovaně rozhodnout. V tomto směru je případný i odkaz okresního soudu na dřívější rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 30 Cdo 4271/2007. Jak vyplynulo z výpovědi právního předchůdce žalobkyně (Mgr. Vašíčka) ten se navíc účastnil zasedání tzv. rozšířené rady žalovaného a odpovídal na mnoho dotazů ze strany zastupitelů. Tento svědek zcela, konkrétně uvedl, že vysvětloval zastupitelům z jaké částky (asi 90.000.000 Kč) bude počítána podílová odměna advokáta v případě dosažení cílů ve smlouvě o právní pomoci, jaké jsou rozdíly zrušení rozhodnutí z důvodu procesních a z důvodů věcných a podobně. Nepřímo je tato výpověď podpořena i výpověďmi svědků Krejčího, Ploce a Rýdla, kteří mimo jiné uvedli, že téměř všichni obyvatelé žalovaného věděli, že město vede spor a hrozí mu zaplacení až 100.000.000 Kč. Svědek Krejčí navíc ve své výpovědi mimo jiné uvedl, že na jednání zastupitelstva žalovaného dokonce padlo, že pohledávku vlastní firma z Belize. V návrhu smlouvy o právním zastoupení předloženém zastupitelstvu žalovaného byly tedy srozumitelně a dostatečně vymezeny základní cíle smlouvy a vůle žalovaného uzavřít tuto smlouvu byla dostatečně srozumitelným způsobem projevena v usnesení zastupitelstva žalovaného dne 21. 4. 2010. Správné hodnocení okresního soudu je i to, kdyby některý ze zastupitelů nebyl schopen matematicky spočítat, o jakou výši odměny se jedná, nelze to klást k tíži druhé smluvní strany, protože smlouvu uzavírala. Obec a většina ze zastupitelů měla dostatečnou představu o výši odměny. Podle názoru odvolacího soudu na tomto závěru nemůže nic změnit ani navrhovaný stenozáznam zasedání zastupitelstva ze dne 21. 4. 2010, k tvrzení žalovaného, že ani tehdejší starosta Tomáš Ploc nevěděl, jaká částka byla vrchním soudem uložena žalovanému k uhrazení. V tomto směru odvolací soud odkazuje na výpověď svědka Tomáše Ploce před soudem prvního stupně, který mimo jiné uvedl, že v době odsouzení žalovaného vrchním soudem byla dlužná částka asi 90.000.000 Kč. Navíc jmenovaný uvedl i to, že některým zastupitelům (například panu Krejčímu) se nezdála odměna 10.000.000 Kč vysoká s tím, že je to podstatně méně, než podle pravomocného vykonatelného rozhodnutí odvolacího soudu zaplatit 100.000.000 Kč.

24. Námitka žalovaného týkající se neplatnosti smlouvy o poskytování právní pomoci pro rozpor s ustanovením § 39 občanského zákoníku rovněž není důvodná. Žalovaný namítal, že okresní soud posuzoval platnost smlouvy o poskytování právní pomoci pouze s ohledem na čl. 10 Etického kodexu (usnesení představenstva České advokátní komory číslo 1/1997 ze dne 31. října 1996), a nikoliv v celém kontextu. Odvolací soud je shodného názoru se soudem prvního stupně, že právní předchůdce žalobkyně (advokát Mgr. Vašíček) neporušil při poskytování právní pomoci ustanovení § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů a ve spojení s čl. 10 a čl. 6 Etického kodexu, citovaného výše. Okresní soud zcela logicky, úplně a přesvědčivě vyložil, jakými úvahami se řídil při hodnocení této námitky ve svém rozhodnutí, a v žádném případě neodhlédl od celkového kontextu věci. S odkazem na skutkový závěr okresního soudu k této otázce

i odvolací soud má za to, že právní předchůdce žalobkyně jako advokát neuzavřel s žalovaným smlouvu o poskytování právní pomoci pro žalovaného zjevně nevýhodnou. Ve své výpovědi před soudem uvedl právní předchůdce žalobkyně, že před podpisem této smlouvy vysvětlil žalovanému možné následky pravomocného rozhodnutí odvolacího soudu a procesní možnosti tento nepříznivý následek zvrátit. Žalovaný byl zcela srozuměn i s tím, že v případě úspěchu mimořádného opravného prostředku bude povinen svému právnímu zástupci zaplatit konkrétní podílovou odměnu. V případě neúspěchu pak neměl právní zástupce žalovaného dokonce právo na žádnou odměnu. Okresní soud rovněž správně vysvětlil, z jakého důvodu považuje sjednanou podílovou odměnu advokáta žalovaného za přiměřenou. Je pravdou, že sjednaná podílová odměna advokáta mnohonásobně převyšovala odměnu, která by se odvíjela bez konkrétní dohody jejích účastníků, jako tzv. mimosmluvní. Jak správně ale okresní soud uvedl, v konkrétním případě se jednalo o zcela specifickou záležitost, byla řešena složitá právní otázka a žalovaný byl vázán procesní lhůtou k podání dovolání. O tom, že právní zástupce žalovaného poskytl kvalitní právní službu, v podobě podání dovolání a návrhu na odklad vykonatelnosti rozhodnutí odvolacího soudu, svědčí samotné rozhodnutí soudu dovolacího, který všem návrhům žalovaného vyhověl. Výše dohodnuté podílové odměny je i podle názoru odvolacího soudu zcela přiměřená hodnotě a složitosti věci. Její procentuální výše byla navíc sjednána pod spodní hranici poloviny výše podílové odměny, která je podle § 10 odst. 2, 3 Etického kodexu, popsaného výše, ještě považována za přiměřenou. Je nepřijatelná námitka žalovaného, že výše podílové odměny se měla rámcově odvíjet od tzv. tarifu odměny mimosmluvní.

25. Odvolací soud sdílí rovněž závěr soudu prvního stupně o tom, že smlouva o poskytnutí právní pomoci není neplatná pro omyl podle § 49a občanského zákoníku. Žalovaný namítal, že advokát využil a zneužil tíživé situace žalovaného, kterému bylo uloženo rozsudkem vrchního soudu zaplatit částku přesahující 80.000.000 Kč a uplynutím dvou měsíců po právní moci hrozil žalovanému případný výkon rozhodnutí nebo exekuce. Jak ale vyplynulo ze svědecké výpovědi Mgr. Vašíčka (advokáta), ten před hlasováním na zastupitelstvu žalovaného konkrétně a dostatečně vysvětlil jednotlivá práva a povinnosti smluvních stran ze smlouvy o poskytnutí právní pomoci, a zejména pak právo advokáta na podílovou odměnu v závislosti na výsledku dovolacího řízení. Tuto skutečnost potvrdili i svědci Riedl, Ploc a Krejčí. Osamocena zůstala výpověď svědka Tondra, který mimo jiné uvedl, že před hlasováním zastupitelstva měl za to, že odměna bude počítána pouze z částky 16.000.000 Kč. Okresní soud dostatečně v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, z jakých důvodů považuje tuto výpověď za nevěrohodnou. Řádně odůvodnil rovněž, z jakého důvodu neprovedl další navrhované důkazy ze strany žalovaného k otázce tvrzeného omylu. Navíc ani odvolací soud ze spisu okresního soudu nezjistil, že by právní zástupce žalobkyně nutil nějakým způsobem žalovaného k uzavření sporné smlouvy o poskytnutí právní pomoci. Bylo navíc minimálně etickou povinností advokáta žalovaného, který s ním v rozhodné době měl uzavřenou i smlouvu o „běžném“ právním zastoupení, aby žalovaného upozornil na velmi nepříznivé následky právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí vrchního soudu a možnostech procesní obrany v rámci mimořádného opravného prostředku (včetně návrhu na odklad vykonatelnosti rozsudku).
26. Námitka žalovaného týkající se neplatnosti smlouvy o poskytnutí právní pomoci pro neurčitost vymezení podílové odměny advokáta závislé na výsledku věci a splnění podmínek pro vznik nároku na její výplatu rovněž není důvodná. Žalovaný tvrdil, že nebyl splněn sjednaný cíl v podobě zrušení rozsudku odvolacího soudu v plném rozsahu. Okresní soud ale ze samotné smlouvy o poskytování právní pomoci zcela správně zjistil, že mezi účastníky byly sjednány cíle dva. Prvním bylo dosažení odkladu vykonatelnosti a při splnění tohoto tzv. dílčího cíle měla být Mgr. Vašíčkovi vyplacena odměna ve výši 250.000 Kč plus DPH. Tohoto dílčího cíle bylo nepochybně dosaženo, odklad vykonatelnosti byl odložen

usnesením Nejvyššího soudu č. j. 32Cdo 2585/2010-898. Druhým hlavním cílem bylo dosažení zrušení rozhodnutí odvolacího soudu soudem dovolacím a vrácení věci odvolacímu soudu (případně okresnímu soudu prvního stupně) k dalšímu řízení, popř. zrušení rozhodnutí a následné postoupení věci věcně příslušnému okresnímu soudu nebo zrušení rozhodnutí se současným zastavením řízení. Výše podílové odměny advokáta byla dohodnuta 10% z výše vykonatelného závazku žalovaného, za podmínky zrušení rozsudku odvolacího soudu z důvodu nesprávného právního posouzení nebo z důvodu procesních vad. I odvolací soud zjistil, že část dovolání žalovaného byla Nejvyšším soudem odmítnuta nikoliv v podstatné základní věci. Část dovolání bylo odmítnuto, protože žalovaný napadl rozhodnutí vrchního soudu v celém rozsahu včetně opravného usnesení z procesní opatrnosti, protože odvolací soud v rozhodnutí odlišně vymezil práva a povinnosti jednotlivých účastníků. Nejvyšší soud pak ve svém rozsudku dovolání v části, jež se netýkala přímo žalovaného, odmítl. V napadené části rozsudku odvolacího soudu, týkající se přímo žalovaného ale dovolací soud dovolání vyhověl s tím, že rozhodnutí vrchního soudu je v rozporu s ustálenou judikaturou a vyslovil jednoznačný právní závěr, že k převodu majetku i (závazků) dochází pouze smlouvou a nikoli přímo ze zákona, jak dovodil vrchní soud. Skutečnost, že opětovně potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu muselo být znovu cestou mimořádného opravného prostředku znovu zrušeno a následně soud prvního stupně zcela zamítl žalobu proti žalovanému, není z hlediska posouzení na plnění dohodnutých cílů relevantní. Konečné rozhodnutí soudu prvního stupně se navíc opírá o shodný právní názor, který uváděl Mgr. Vašíček ve svém dovolání. I odvolací soud proto dospěl k závěru, že podaným dovoláním bylo dosaženo hlavního cíle. Smlouva o poskytování právní pomoci jednoznačně hovoří, že hlavním cílem mělo být zrušení rozsudku odvolacího soudu pouze ve vztahu k žalovanému. Nebylo ani sjednáno, že nárok na odměnu vznikne až pravomocným rozhodnutím, kterým bude celé řízení skončeno.

27. Okresní soud se řádně vypořádal i s další námitkou žalovaného, že smlouva o poskytování právní pomoci byla uzavřena v rozporu se zákonem, když žalovaný uzavřel bez výběrového řízení tuto smlouvu v rozporu s tehdy platným zákonem č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Stejně tak s námitkou, že je neplatná pro nejednoznačný odkaz na podřízenost smlouvy obchodnímu zákoníku. V konkrétním případě i odvolací soud je toho názoru, že není možné nesplnění povinnosti žalovaného jako zadavatele veřejné zakázky podle zák. č. 137/2006 Sb. přenášet na jeho právního zástupce. I jak správně uvedl okresní soud, jednalo se o zcela specifickou záležitost, žalovaný byl vázán zákonnou lhůtou k podání dovolání, zmeškání které nelze prominout (§ 240 odst. 2 věta první o. s. ř.), a proto nemohl dodržet lhůtu pro zadávací řízení stanovenou § 39 zák. č. 137/2006 Sb. Souběžné zmocnění Mgr. Vašíčka k zastupování žalovaného bylo dohodnuto pouze pro „běžné“ právní záležitosti. Okresní soud správně odkázal i na § 267 odst. 1 obch. zák. týkající se neplatnosti právního úkonu, která je stanovena pouze na ochranu některého účastníka, a této se může dovolat pouze tento účastník. To neplatí pro smlouvy uzavřené podle části druhé tohoto zákona. I odvolací soud sdílí právní závěr o tom, že sporná smlouva o poskytování právní pomoci byla zcela jednoznačně podřízena oběma smluvními stranami právní úpravě obsažené v obchodním zákoníku. Okresní soud podřízení vzájemných práv a povinností účastníků smlouvy o poskytnutí právní pomoci obchodnímu zákoníku (případně občanskému zákoníku) v napadeném rozsudku odůvodnil odkazem na dobu vzniku této smlouvy (§ 3028/3 o. z.). Výslovný odkaz na obchodní zákoník, ve smyslu § 262 odst. 1 obchodního zákoníku, není sice obsažen například v záhlaví smlouvy, z celkového obsahu smluvních ujednání lze ale takovouto dohodu s úspěchem dovodit. V záhlaví smlouvy jsou uvozeny obě smluvní strany označením „obchodní firma“, výslovný odkaz na obchodní zákoník se vyskytuje pouze v článku V odst. 1 a 3 týkající se výpovědi mandátní smlouvy. Okresní soud rovněž správně právně posoudil spornou smlouvu dle její podstaty jako smlouvu mandátní, mimo jiné se znakem úplatnosti podle § 566 a násl. obch. zák.

28. Nakonec se okresní soud správně vypořádal i s námitkou žalovaného, který namítal, že právní předchůdce žalobkyně (Mgr. Vašíček) měl souběžně v době uzavření sporné smlouvy o poskytování právní pomoci uzavřenu další takovouto smlouvu, a to smlouvu pro „běžnou“ právní službu, a nebyl důvod uzavírat další smlouvu s podílovou odměnou, závislou na výsledku věci. Odvolací soud se ztotožňuje s tím, že souběžná smlouva o zastoupení žalovaného ze dne 14. 11. 2008 nemá žádný význam pro posouzení platnosti smlouvy ze dne 3. 5. 2010. Žádný právní předpis, včetně předpisů stavovských, nezakazuje mezi stejnými subjekty uzavřít více mandátních smluv, na základě kterých stejný mandatář vykonává pro mandanta různé právní služby. Případně je hodnocení smlouvy ze dne 14. 11. 2008, jako rámcové mandátní smlouvy, podle níž se Mgr. Vašíček zavázal jako mandatář vykonávat pro žalovaného poradenskou a konzultační činnost, včetně právního zastoupení. Navíc v této samotné smlouvě je smluvně ošetřeno případné právní zastoupení mandanta na základě zvláštní plné moci. Žalovaný a právní předchůdce žalobkyně také na základě svobodné vůle využili tohoto ujednání a uzavřeli spornou smlouvu o poskytování právní pomoci ze dne 3. 5. 2010.
29. Okresní soud zcela v souladu s ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř. učinil správný závěr o zjištěném skutkovém stavu a věc posoudil správně i po právní stránce. Smlouva o poskytování právní pomoci uzavřená mezi žalovaným a právním předchůdcem žalobkyně dne 3. 5. 2010 byla tedy uzavřena platně a byla řádně odsouhlasena příslušným orgánem žalovaného. Nikdo ze zastupitelů žalovaného nebyl k jejímu uzavření nucen, neuzavíral ji pod žádným nátlakem ani v omylu. Výše sjednané odměny a za jakých podmínek nastane její splatnost, byla zastupitelstvu známa. Poté, co byly splněny dílčí a hlavní cíl této smlouvy, vzniklo právo mandatáře na dohodnutou podílovou odměnu a následně vyúčtováním této odměny vznikl mandatáři, respektive jeho právnímu nástupci (žalobkyni) domáhat se splnění této povinnosti soudní cestou.
30. Jedině, v čem odvolací soud musel přisvědčit důvodné námitce žalovaného, je, že okresní soud mu ve výroku I. nesprávně uložil povinnost uhradit úroky z prodlení ode dne 3. 5. 2011. Okresní soud prvního stupně nesprávně vycházel z data splatnosti uvedeného na faktuře vystavené Mgr. Tomášem Vašíčkem. Podmínky splatnosti odměny byly upraveny v samotné Smlouvě o poskytování právní pomoci, a to konkrétně v čl. IV. odst. 3. podle tohoto ujednání byla sjednána splatnost 14 dnů. Faktura, kterou právní předchůdce žalobce žádal zaplatit dohodnutou odměnu, byla vystavena až dne 27. 4. 2011, a žalovaný se proto nemohl dostat do prodlení se splněním svého závazku již dne 3. 5. 2011.
31. Námitka procesní povahy týkající se postupu soudu prvního stupně, který měl na rozdíl od částečného zpětvzetí žaloby (smluvní pokuty s příslušenstvím) pouze připustit změnu žaloby a nedal žalovanému právo vyjádřit se k částečnému zpětvzetí žaloby je sice důvodná, nicméně pro vlastní výsledek ve věci samé a zejména v části týkající se náhrady nákladů řízení je tento chybný procesní postup okresního soudu bez většího významu. Okresní soud správně při rozhodování o náhradě nákladů řízení přihlédl k výše popsanému procesnímu návrhu žalobkyně, správně přisoudil zavinění zastavení řízení v této části věci žalobkyni a žádnému z účastníků podle poměru jejich úspěchu a neúspěchu ve věci samé nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Pokud by snad využil žalovaný při správném postupu okresního soudu podle § 96 o. s. ř. možnosti dané v odstavci třetím věty první tohoto ustanovení, řízení by se maximálně prodloužilo do pravomocného rozhodnutí soudu, že částečné zpětvzetí návrhu není účinné.
32. Další procesní námitka žalovaného, že okresní soud vycházel pouze z důkazů navržených žalobkyní, neprovedl důkazní návrhy ze strany žalovaného a věc po právní stránce hodnotil nesprávně, opět není důvodná. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s § 157 odst. 2 o. s. ř. dostatečně konkrétně popsal, z jakých důvodů nepřipustil provedení některých důkazních návrhů (výslech všech zastupitelů žalovaného ke dni 21. 4. 2010,

stenozáznamu či audiozáznamu z jednání zastupitelstva žalovaného, spisem krajského soudu sp. zn. 42 Cm 23/2006, kárnou žalobou apod.). Odvolací soud má za to, že okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku řádně a přesvědčivě vyložil, které skutečnosti měl za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení těchto důkazů řídil. Skutkový závěr okresního soudu byl zjištěn natolik, že bylo možno rozhodnout o omezené části žalobního žádání i bez provedení důkazních návrhů, které zamítl. Navíc nepřipuštěné dotazy žalovaného na svědky při jednáních okresního soudu 20. 6. 2017 a 7. 11. 2017 nezpůsobily závažné pochybení a nezákonný postup soudu v celkovém kontextu jejich výpovědí tím spíše, že na některé otázky měl například svědek Jakubec odpovědět pouze v hypotetické rovině.

33. Odvolací soud s odkazem na vše výše popsané, proto napadený rozsudek okresního soudu ve výroku I změnil pouze v části týkající se úroku z prodlení a ve zbývajících částech napadeného výroku I a souvisejícího nákladového výroku II rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil (§ 220 odst. 1 písm. b/, § 219 o. s. ř.).
34. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z § 224 odst. 1, § 142 odst. 2 o. s. ř., žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná v převážném rozsahu, její neúspěch byl pouze v nepatrné části, a proto má právo proti žalovanému na náhradu nákladů účelně vynaložených v plném rozsahu. Náklady odvolacího řízení činily celkem 248.682 Kč a spočívaly v mimosmluvní odměně právního zástupce žalobkyně, který učinil v odvolacím řízení 5 úkonů právní služby (4x vyjádření ve věci samé a 1x účast na jednání) a za každý i z těchto úkonů mu náleží odměna ve výši 36.300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Dále se zástupce žalobkyně účastnil vyhlášení rozsudku, za tento úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna v poloviční sazbě (18.150 Kč) podle § 11 odst. 2 písm. f) výše citované vyhlášky. Ke každému z výše popsaných úkonů právní služby náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 výše citované vyhlášky. V souvislosti s účastí při jednání odvolacího soudu má právo právní zástupce žalobkyně na náhradu za promeškaný čas za 12 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 výše citované vyhlášky. Nakonec má právo i na náhradu nákladů hotových výdajů v podobě jízdného ve výši 2.873,38 Kč za 2 cesty k jednáním odvolacího soudu ze sídla právního zástupce do Hradce Králové a zpět, o celkové vzdálenosti 448 km, vozidlem BMW registrační značka 9A35708, o průměrné spotřebě motorové nafty 8,4 l na 100 km, základní sazbě náhrady za 1 km jízdy 4 Kč a průměrné ceně motorové nafty 29,80 Kč za 1 l podle § 157 odst. 3, 4 písm. b) zákoník práce a § 1 písm. b), § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb. Vše je pak zvýšené o 21 % DPH, protože advokát žalobkyně je plátcem této daně a tuto skutečnost odvolacímu soudu prokázal (§ 224 odst. 1, § 137 odst. 1, 3 písm. a/ o. s. ř., § 14a odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Uloženou povinnost je žalovaný povinen splnit v zákonné lhůtě k rukám advokáta žalobkyně (§ 224 odst. 1, § 160 odstavec 1, § 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování okresního soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Účastník

může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u okresního soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Hradec Králové 4. prosince 2018

Mgr. Martina Borovcová v. r.
předsedkyně senátu